

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

ISTORICUL

Comunității A. Z. Ș. din com. Izvoarele Sucevei

Coperia noastră înfățișează actualul locaș de închinare al Comunității Adventiste de Ziua a Șaptea din comuna Izvoarele Sucevei, jud. Suceava.

Așezată pe înălțimile munților din nordul îndepărtat al Bucovinei și înconjurată de văi în care se prăvălesc sau șerpuiesc repezi șuvoaie de ape, acest locaș, parcă rătăcit în verdeața bogată a dealurilor, pare ca fiind o adevărată „cetate pe un munte, care nu poate să rămână ascunsă... și luminează tuturor”. Matei 5, 14.

Inițiată în 1930, Comunitatea a avut în prima parte a existenței sale o istorie zbuciumată din cauza vînturilor aspre ale trecutului. A doua parte a istoriei sale este însă luminoasă și plăcută. Credincioșii ei risipiți printre minunatele dealuri bucovinene nu vor uita niciodată frumoasele clipe ale începuturilor și nici adevăratele sărbători și ospețe spirituale ale acestei „Cămere de Sus” din munții Bucovinei.

Zilele mărețelor împliniri ale iubiților noștri frați și surori din comunitatea Izvoarele Sucevei, vor rămîne neșterse pentru totdeauna în inimile familiei advente și se vor materializa neconținut în mulțumiri și recunoștință față de Dumnezeu, de Biserică și de Autoritățile în drept, care au contribuit cu înțelegerea, ajutorul și sprijinul lor la edificarea acestui frumos locaș de închinare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Anul LIX

ianuarie — februarie

1981

Pagina președintelui

Stăm iarăși în fața unui nou an. Noi orizonturi, noi speranțe, noi responsabilități și de ce nu, noi bucurii și împliniri de legitime aspirații sfinte.

Anul care a trecut așa de repede, a fost un an plin de evenimente majore, care au marcat atât împliniri istorice din viața Bisericii noastre, cât și evidențierea cu pregnanță a largei înțelegeri de care ne bucurăm în patria noastră.

Pentru realitățile vieții noastre religioase, aducem slava cuvenită numelui Celui Atotputernic, pentru că „mare este bunătatea Lui față de noi și credincioșia Lui ține în veci“. Ps. 117,2.

Pentru adierea plăcută și reconfortantă a libertăților de care ne bucurăm pe meridianele țării noastre, aducem recunoștința noastră celor ce stau la cîrmă împlinirilor noastre naționale, asigurându-i de atașamentul și dăruirea noastră totală pentru înfăptuirea a tot ceea ce este bun și spre binele și fericirea tuturor.

Ne stau înaintea clipele unui nou an, pe care îl privim cu optimism și încredere. Considerăm ocaziile ce ni le va prilejui tot atâtea binecuvîntări ce se cer materializate în toate compartimentele vieții noastre.

Stimați frați, stimate surori și stimați frați colaboratori. De fiecare dată cînd am stat în fața liniei de demarcație dintre vechi și nou, ne-am înfiorat la gîndul neprevăzutului și ne-am plecat în umilință înaintea cerului, luîndu-ne hotărîri mari, pe care însă... nu totdeauna le-am onorat. Nu este sosit cumva ceasul ca să ne împlinim „juruințele făcute Celui Prea Înalt ?“. Ps. 50,14.

În acest moment de cumpănă, gîndul ni se duce la marele bărbat al lui Dumnezeu, Iosua. După încheierea lucrării lui Moise, Domnul Dumnezeu îl chemă să continue lucrarea marelui titan. În fața perspectivei ce i se înfațușea, Iosua se adresa întregului popor, spunînd :

„Sfințiți-vă, căci mîine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru“. Iosua 3,5.

Iosua era pe deplin conștient de faptul că lucrarea la care era chemat nu se putea face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Domnului (Zaharia 4,6). De aceea, el arată calea pe care trebuia s-o urmeze întreaga suflare. Era calea unei sincere și deschise apropieri de Dumnezeu, calca sîntîrii zilnice. Calea reglementării tuturor problemelor spirituale cu Dumnezeu, condiție a înfăptuirii — de către Dumnezeu — a unor lucrări mari și minunate.

După secole de experiențe, trebuie să admitem că nu există nici astăzi o altă cale pentru copiii și slujitorii lui Dumnezeu, decît calea sîntîrii ; calea identificării noastre depline cu Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos. Singura cale ce răspunde idealurilor și decizărilor noastre spirituale.

Puritatea credinței ce ne identifică cu cerul nu constă în nici una din formele prin care se manifestă — adesea — viața noastră religioasă. Credința mintuitoare ne duce la înțelegerea și realizarea cerinței divine pe care apostolul Pavel o enunță astfel : „Să ne curățim de orice întinăciune“. 2 Cor. 7,1.

Cît de dureros este pentru Mintuitorul caracterul nostru rău, neadevărul, îngîmfarea tirii. Cu toate acestea, El ne invită la El : „Veniți la Mine... toți“. Matei 1,28. Sîntem invitați a aduce la El toate slăbiciunile noastre. Căci noi nu vom fi pregătiți pentru pârtașia cu El, decît numai atunci cînd vom fi curățați prin puterea Lui (H.L.L./478—479).

Sînt mulți aceia care consideră că ei au de dus lumii o solie. O teorie pură și frumoasă. Dar să nu uităm că „ultima solie a harului ce trebuie să fie vestită lumii, este prezentarea, revelarea caracterului Său, CARE ESTE IUBIRE“ (C.O.L./415—416). De aceea consider și îndrăznesc a afirma că, prin excelență, lucrarea noastră este demonstrarea vieții noastre de comuniune cu Domnul Hristos. Aceasta pentru că nu oricine zice : „Doamne, Doamne va intra în Impărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri“. Matei 7,21.

Deschiderea inimii spre libertatea de a împlini voința lui Dumnezeu, aceasta vrea să spună Domnul Hristos atunci cînd spune : „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“. Ioan 14,15. Dragostea, este deci ceva mai mult decît numai niște simțăminte bune de inimă. Ea este activă, transformînd viața și aducînd pe om în armonie cu Dumnezeu. Iubirea lui Dumnezeu în viața noastră schimbă păcatul în sfințire, neascultarea în supunere și ascultare deplină de glasul cerului, iar ura... în iubire. Cel care a cunoscut astfel, pe Hristos trebuie să ajungă la integritatea morală a vieții sale, la o viață de neprihănire după modelul vieții Mintuitorului nostru, care ne-a spus : „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu“. Ioan 13,15.

Iată deschideri ce ne invită a păși cu încredere pe drumul împlinirii lor în noul an în care am intrat.

Paralel cu urmărirea idealului de sfințire, sîntem chemați a ne face toată datoria față de obligațiile zilnice ce ne revin, care — și ele — sînt o parte o umblării noastre înaintea lui Dumnezeu. Conștiințiozitatea, hărnicia și perseverența noastră să transforme energia muncii noastre în valori materiale, pentru ca să putem avea ca binecuvîntare cotidiană „piinea noastră cea de toate zilele“.

„Dacă știți aceste lucruri“, spunea Domnul și Mintuitorul nostru, atunci „ferice de voi dacă le faceți“. Ioan 13,17.

D. Popa

Sfintele Scripturi ne învață în mod clar faptul că în timp ce ne închinăm Viului Dumnezeu și avem în sufletele noastre dorința min-tuirii slujind cu credincioșie Celui ce ne-a răscumpărat prin sin-gele Său, simțim în același timp o mică parte din marea familie a societă-ții, cetățeni loiali ai patriei noas-tre, Republica Socialistă România.

În această calitate simțim datori a promova spiritul desăvîrșirii des-toiniciei noastre în toate ramurile vieții sociale.

Trebuie să recunoaștem și să subliniem aici justetea constatării că nu poate fi cineva un bun credincios, moștenitor al Împărăției veșnice a lui Dumnezeu, atîta timp cît el este certat cu normele de conviețuire socială și nu respectă dintr-un cuget bun, legile societății în cadrul căreia își trăiește viața cotidiană.

În ceea ce privește comporta-mentul nostru — al oamenilor credinței — cum ne place a ne nu-

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”.

2 Tim. 3, 16—17.

rii ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită cu toată evlavie și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mintuitorul nostru.”

A face rugăciuni pentru toți oame-nii, pentru cei ce sînt înălțați în dregătorii, înseamnă mult mai mult decît niște cuvinte formale în cereri sau mulțumiri înseamnă o armonioasă înrolare împreună cu toți oamenii de oine în marea opă-ră de înălțare și prosperitate social-economică din patria noastră.

Legea fundamentală a țării noastre, Constituția, stabilește în acest sens drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor atît în cadrul societății cît și în relația sa cu statul. Ea conține garanțiile de ordin economic și juridic al vieții, existenței, libertății și dez-voltării — sub toate aspectele — a cuului și personalității sale.

Drepturile și libertățile funda-mentale sînt acele posibilități ale cetățeanului de a exercita anumite acțiuni care sînt esențiale pentru asigurarea existenței și dezvoltării sale în societate. Aceste drepturi și libertăți fundamentale sînt: dreptul la muncă, dreptul la odihnă, dreptul la asigurări sociale, dreptul la învățatură, dreptul la proprietate personală, libertatea de consti-ință, libertatea religioasă etc. Cu privire la aceste drepturi art. 17 din Constituție sună astfel:

„Cetățenii Republicii Socialiste România, fără deosebire de naționa-litate, rasă, sex sau religie, sînt egali în drepturi în toate domeniile vieții economice, politice, juridice, sociale și culturale. Statul garantează egalitatea în drepturi a ce-tățenilor. Nici o îngrădire a acestor drepturi și nici o deosebire în exercitarea lor pe temeiul naționa-lității, rasei, sexului sau religiei, nu sînt îngăduite. Orice manifesta-re avînd ca scop stabilirea unor asemenea îngrădiri, propaganda na-tionalist-șovină, ațîțarea urei de rasă sau naționale sînt pedepsite prin lege.”

Îndatoririle fundamentale sînt acele obligații care revin tuturor

cetățenilor. Ele sînt: îndatorirea de a respecta Constituția și legile, înda-torirea de a apăra patria, înda-torirea de a contribui cu cuvîntul și exemplul la îndeplinirea tuturor obligațiilor cetățenești.

Sîntem profund recunoscători bunului Dumnezeu și mulțumitori conducerii țării noastre pentru li-bertățile largi care ni s-au acordat, și care și-au pus pecetea lor pe realitățile vieții spirituale în gene-ral și pe viața religioasă în spe-cial. Expresia concretă a libertății de conștiință, libertatea religioasă este o realitate și un drept cons-fințit tuturor cetățenilor de către statul nostru prin Constituția țării în articolul 30: „Libertatea consti-inței este garantată tuturor cetățe-nilor Republicii Socialiste Româ-nia. Oricine este liber să împărtă-șească sau nu o credință religioasă. Libertatea exercitării cultului reli-gios este garantată. Culele reli-gioase se organizează și funcțio-nează liber. Modul de organizare și funcționare al cultelor religioase este reglementat prin lege. Școala este despărțită de biserică. Nici o confesiune, congregație sau comuni-tate religioasă nu poate deschide sau întreține alte instituții de învă-țămînt decît școli speciale pentru pregătirea personalului de cult”.

Cadrul juridic în care cultele din țara noastră își organizează și desfășoară activitatea lor este sta-bilit prin „Legea pentru regimul general al Cultelor” nr. 177/1948. Prin Legislația și măsurile luate, statul nostru asigură și garantează dreptul fiecărui cetățean de a crede, de a aparține unei confe-siuni religioase și deci de a împăr-tăși sau nu o credință religioasă. Fiecare cetățean este liber să crea-dă sau să nu creadă după cum îi dictează conștiința și nu poate fi constrins să aparțină unui cult oa-recare sau să mărturisească altceva decît ceea ce crede. Această largă libertate și reglementare profund umanistă, care pune în evidență și apără cel mai valoros capital al națiunii noastre, omul, trebuie să ne inspire la o adîncă constiin-ciozitate în toate domeniile vieții noastre spirituale. Să fim recunos-cători, și în același timp să respec-tăm prevederile legii care înlă-țură ura confesională prin acte care sînt jenesec liberului exercițiu al unui cult religios recunoscut, prin art. 318 din Codul Penal de unde ci-tăm: „Impiedicarea sau tulburarea libertății de exercitare a vreunui cult religios, care este organizat și

Cuprinsul

- Istoricul Comunității Izvoarele Sucevei . . . c. I
- Pagina președintelui . . . c. II
- Din îndemnul cugetului . . . 1
- Desăvîrșirea: Este oare posibilă? (III) . . . 3
- Realizări 5
- Sfințirea Sabatului . . . 6
- Un adevăr totdeauna pre-zent 8
- Epistola către Evrei . . . 10
- Învață-ne . . . să ne ru-găm 14
- Izvoarele de inspirație ale pastorului 17
- Sfirșit de cale 19
- Din viața bisericii . . c. III

mi, avem un minunat îndemn scripturistic, acela al sfintului apostol Pavel în 1 Tim. 2,1—3:

„Vă îndemn dar, înainte de toate să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oa-menii, pentru împărați și pentru toți cei ce sînt înălțați în dregăto-

funcționează potrivit legii se pedepsește cu închisoare de la o lună la șase luni sau cu amendă. Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta de a obliga o persoană prin constrângere să participe la serviciile religioase ale vreunui cult sau să îndeplinească un act religios legat de exercitarea unui cult". Acest principiu se reflectă și în Legea slobozeniei (a libertății) proclamată de Sfânta Scriptură, unde citim: „Fraților voi ați fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pămîntescă, ci sluiți-vă unii altora în dragoste. Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: 'să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți'. Gal. 5.13—15.

În libera lor manifestare, prin practicile și ritualurile lor cultele nu trebuie să contravină Constituției și securității statului, ordinii publice sau bunelor moravuri. Nu trebuie ca prin propovăduirile lor, să denigreze, să jignească sau să subestimeze credința altora. De altfel în acest domeniu avem și îndemnul și avertizarea Cuvîntului care spune: „Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților! Cine vorbește de rău pe un frate, sau îl judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea". În acest spirit trebuie să ne desfășurăm viața noastră spirituală și obștească.

În spiritul celor arătate mai sus, în țara noastră există o armonioasă și fructuoasă colaborare între organele publice, stat și biserică. Această colaborare asigură posibilitatea desfășurării vieții noastre religioase în conformitate cu mărturisirea de credință și Statutul de organizare și funcționare al Cultului.

Prin Legea 63/1974 se pune un accent hotărît asupra apărării patrimoniului cultural-național, iar prin Decretul 472/1971 se constituie fondul arhivistic național pentru păstrarea și valorificarea documentelor de valoare istorică, culturală sau spirituală. Este bine să înțelegem clar că relația dintre stat și biserică nu presupune și nu înseamnă amestecul statului în viața și practica cultelor religioase. Acest raport asigură înlăturarea oricărei discriminări între cultele religioase din țară. Aducem vii mulțumiri lui Dumnezeu pentru că sintem popor al viitorului luminos, popor al profeților sfinți, dar în același timp ne declarăm cu toată convingerea noastră oameni ai prezentului, deoarece considerăm valabilă întrebarea tulburătoare a apostolului Petru: „...ce fel de oameni ar trebui să fiți voi printre o purtare sfîntă și evlavioasă?" 2 Petru 3.11. Această întrebare pe lângă viața noastră spirituală, religioasă vizează și purtarea noastră zilnică.

Un alt domeniu al activității noastre este isprăvnicia în visteria sfîntă din casa Domnului. Aposto-

lul Petru ne îndeamnă: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit". 1 Petru 4.10. Iar Iosua îndemna pe poporul ales: „Acum temeți-vă de Domnul și sluiți-I cu scumpătate și credincioșie". Sintem îndemnați și noi ca în armonie cu sfaturile primite în Cuvîntul lui Dumnezeu să luăm aminte la acele norme legale ce reglementează activitatea și disciplina financiară în Cult. Reamintim prevederile Circularei 321/1973 a Comitetului Uniunii precum și prevederile Decretului 209/1976 privind administrarea corectă a fondurilor. Mijloacele materiale sînt o binecuvîntare pentru Biserică. Ele sînt și mijlocul de încercare a credincioșiei noastre.

Colectarea zecimilor și a darurilor se face în continuare numai în Locașul de cult: la Școala de Sabat, darurile Școlii de Sabat, iar la serviciul divin de dimineață, zecimile și celelalte daruri.

În activitatea noastră dorim să vă atragem atenția asupra unui alt aspect social și anume „lucrarea de binefacere", greșit înțeleasă și practică în unele cazuri. Este adevărat că Mintuitorul ne spune: „Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi". Mat. 26.11. Dar tot Cuvîntul Sfînt ne arată unele motive care duc pe unii oameni la sărăcie: „Cine lucrează cu o mină leneșă sărăcește", Prov. 10.4 p. p. sau „cine iubește petrecerile va duce lipsă...". Prov. 21.17 p.p. Să fim deci cu luare aminte și să analizăm bine faptele noastre de binefacere ca nu cumva să încălcăm alți prevederile scripturistice cît și normele legale în acest domeniu.

Dorim aici să vă mai reamintim obligația fiecăruia de a apăra onoarea și bunul nume al țării noastre. În sprijinul acestei atitudini ne vine în ajutor Legea nr. 23/1971 privind apărarea secretului de stat. Această lege pe lângă faptul că reglementează păstrarea secretului de serviciu, a datelor ce nu sînt date publicității mai reglementează și condițiile de fotografie, filmare și executare a unor lucrări de artă plastică în anumite regiuni ale țării. Tot acestui scop slujește și H.C.M. 19/1972. În spiritul prevederilor acestor norme sintem îndemnați să apărăm numele cel bun al țării noastre și să veghem ca să nu fie scoase din țară unele bunuri de valoare națională și culturală. Este bine să ne reamintim de obligația noastră cetățenească prin care în afară de rudele de gradul întâi să îndrumăm orice oaspete străin în locurile de cazare stabilite prin lege.

Să luăm deci aminte la cuvintele proorocului Ieremia: „Urmăriți binele cetății... și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atîrnă de fericirea ei". Ier. 29.7.

Pastor
Timiș Alexandru
Președintele
Conferinței Cluj

Continuăm în numărul de față publicarea părții a treia a acestui studiu, partea a doua fiind publicată în Nr. 3—4 (martie-aprilie) 1980.

Experimentînd puterea salvatoare a Domnului Hristos, neprihănirea noastră, noi ne dăm seama de neputința noastră de a rezolva lucrurile, de nevoia de a ne da seama de slăbiciunea noastră, incredințindu-ne astfel pe deplin și depinzînd în totul de puterea harului răscumpărător. În lucrurile lui Dumnezeu trebuie să se dea pe față perseverență ca și în legăturile noastre cu Dumnezeu prin rugăciune și studierea Cuvîntului lui Dumnezeu. Noi ne concentrăm nădejdea și credințioșia noastră în Hristos, coste aceasta oricît ar costa și în ciuda slăbiciunii ce există. Prin această atitudine, cum și prin dezvoltarea creștină, se manifestă maturitatea vieții de credință.

Noi construim mereu casa noastră spirituală pe Hristos, Piatra cea Vie. Consacrăm lui Dumnezeu poziția noastră, oricare ar fi ea, cum și practicile noastre, care nu sînt în armonie cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Mintuirea prin har, niciodată nu îndreaptă atenția noastră înapoi spre realizările noastre, spre neprihărarea noastră spre pretențiile noastre de o perfecțiune mereu crescîndă. Noi privim mereu la Isus, Creatorul și Desăvîrșitorul credinței noastre.

„Cu cît ne apropiem mai mult de Isus, cu atît vom recunoaște mai mult păcătoșenia noastră; căci și vederea noastră se face mai clară, și cusururile noastre se văd mai mari, comparate cu desăvîrșirea lui Hristos. Aceasta este dovada că amăgirile lui Satana și-au pierdut puterea asupra noastră și că noutatea dătătoare de viață a Duhului Sfînt a început să lucreze în noi..

„Cu cît ne vom crede și ne vom aprecia mai puțin, cu atît vom crede mai mult în Mintuitorul nostru și vom pretui curăția și bunătatea Sa. Cu cît simțim nevoii noastre ne îndeamnă mai mult spre Domnul și spre Cuvîntul Său, cu atît vom dobîndi idei mai înalte despre caracterul Său, și ne vom forma mai mult după chipul Său." (C.C.H. 63-64).

Într-un anumit sens, creșterea, desăvîrșirea creștină este un lucru curios, straniu. Cînd venim de prima dată la Hristos, experimentînd iertarea și regenerarea Lui, nu vom simți deloc „nici o condamnare", „nici o osîndă". Inimile noastre au fost curățite și strălucim de o viață nouă. Hainele noastre se înfățișează totdeauna albe, pentru că am fost îmbrăcați în hainele îndreptăririi lui Hristos. Dar cu trecerea timpului, noi sintem îngrijorați de faptul că n-am făcut tot ceea ce trebuie să facem. N-am fost ceea ce am fi dorit să fim. Avem conștiința imperfecțiunii noastre, mult mai viu,

DESĂVÎRȘIREA

mai puternic decât pînă acum. Cu scurgerea anilor noi am ajuns tot mai nemulțumiți de noi înșine. În același timp însă, starea aceasta poate să se datoreze înțelegerii păcătoșeniei noastre, a simțămîntului grozăviei păcatului și a ceea ce în însemnează imperfecțiunea. Poate că nu simțem acum mai puțin curățit decât am fost înainte, dar Duhul Sfînt ne-a deschis ochii, a sensibilizat înțelegerea și simțămîntele noastre. Greșeli ce altă dată erau ascunse, neluate în seamă, sînt acum descoperite. Păcate ascunse, acoperite, sau desconsiderate ca atare, sînt acum privite și considerate după merit. Viziunea noastră morală și spirituală este mai clară și ne descoperă imperfecțiunile. Urechea sensibilizată acum, aude și pricepe disensiunile lăuntrice. Cercetarea de sine făcută în toată curăția inimii, scoate la iveală ceea ce în trecut nu era observat. Conștiința păcatului crește în noi nu pentru că răul, păcatul a crescut, s-a dezvoltat în viața noastră, ci pentru că iubirea de către noi a neprihănirii a devenit mult mai intensă. Slăbiciunea morală și diformitățile spirituale nu ne vor frîmînta și chinuși mai mult decât atunci cînd ne-am apropiat mai mult de Hristos. Nu creștinul cel mai imperfect, cel mai puțin spiritual este acela care este cel mai mult conștient de imperfecțiunea sa, ci creștinul care zilnic devine tot mai mult asemenea lui Hristos.

Sinceri fiind, o mare parte din analizele lăuntrice pe care le facem asupra caracterului nostru, sînt superficiale și cu totul convenționale. Ne felițăm reciproc pentru cele ce... am reușit să realizăm, pînă în momentul în care sîntem puși la probă, în cuptorul încercărilor de către Dumnezeu. O punere la încercare mai severă a temperamentului nostru, a curajului nostru și a răbdării noastre, va da pe față cît de departe sîntem noi de ideal, cu toate că ne gîndim mereu cît de mult am realizat noi. Totuși această nouă expunere a încrederii noastre în noi înșine, cum și nenținta noastră de a face față ispitirii și încercărilor devin mijloace pentru corectarea scăderilor noastre. Noi constatăm că se înregistrează creșteri chiar și în stare de crescîndă conștiință a răcoșeniei noastre. Zi după zi, noi ne desnăruim de unele concepții cu privire la o moralitate mai leieră, pe măsură ce așunsem să înțelegem mai bine și mai profund neprihănirea cea veșnică. Cu un sens acut al limitării și scăderilor noastre, trecînd prin ispite puternice, noi învățăm să creștem în inteligență, în umilință și în asemănarea noastră cu Domnul Hristos. La început, noi eram siguri de noi. Creștini fiind... păzim poruncile, așa

este ea
oare
posibilă?
(III)

cum le înțelegem. Venind mai aproape de Domnul Hristos, ne dăm mai bine seama de motivele ascunse, lăuntrice, de intențiile egocentriste care au marcat atît de mult viața noastră religioasă. Și totuși, înaintea lui Dumnezeu noi am crescut de la adîncă cercetare de sine, la noi și profunde cercetări de sine, de la tărie, la tărie; am putea spune că am parcurs o zi de mers care ne-a apropiat mai mult de... CASĂ. Ar trebui ca nemulțumirea noastră față de starea morală și spirituală, în orice moment al căii spre Împărăția lui Dumnezeu, să fie rezultatul unor aspirații puternice și al unor dorințe spirituale mai

mari. Aceasta este poziția biblică cu privire la creșterea creștină, pînă la revenirea Domnului.

„Și să-L cunoșc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice preț, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am și cîștigat premiul, sau că am ajuns desăvîrșit; dar alerg înainte, căuțind să-l apuc, întrucît și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. Filipeni 3, 10—14.

MINTUIT PRIN HAR

„Harul meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrșită. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămînă în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strîmtorări, pentru Hristos; căci cînd sînt slab, atunci sînt tare.” 2 Cor. 12,9—10.

Harul este favoarea veșnică și liberă a lui Dumnezeu, manifestată față de cei slabi, de cei vinovați și nevrednici. Harul este cu totul diferit de orice pretenție a valorii omenești și a perfecțiunii în afara păcatului. Harul este prezent acolo unde există păcătoșenie omenească. El abundă, se revărsă peste slăbiciunea omenească. Păcătoșii sînt singurele persoane cu care harul are de-a face. Noi trăim în fiecare clipă prin har și sîntem mintuiți prin harul inepuizabil al lui Dumnezeu.

Noi trebuie să trăim numai prin Hristos, în timp ce recunoaștem actuala noastră stare păcătoasă. Mintuirea prin har însemnează a te scutura de nebulia implantării eu-lui nostru în centrul preocupării noastre, împreună cu credința că noi trebuie să ajungem la desăvîrșirea vieții lipsite de păcat, pentru a ne asigura mintuirea.

Mintuirea prin har nu este un tratament pentru vindecarea tuturor suferințelor. Lucrarea harului nu este ceva magic care să transforme slăbiciunea și nevrednicia noastră în putere și eficiență personală, mai înainte de venirea Domnului Hristos. Mintuirea prin har ne somează să ne mărturisim starea noastră păcătoasă și să conlucrăm la schimbarea ei, pînă la venirea Domnului Hristos, cînd îl vom vedea față către față. Ceea ce este o certitudine în mintuirea prin har, nu este faptul că viața noastră va fi transformată în mod magic într-o viață lipsită de păcat. Ceea ce aduce mintuirea prin har, este faptul că biruința este desăvîrșită în slăbiciunea noastră.

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl”. Ioan 6, 44. Acest text ne învață faptul că păcătosul este mintuit numai prin har, dar nu este nimic în acest text care să scuze cumva păcatul. Cu toate acestea, datorită faptului că sîntem nepunțicioși, din cauza păcatului, noi trebuie să trăim totdeauna prin harul lui Dumnezeu.

Un singur lucru este clar, și anume: dacă harul mintuitor și trans-

formator al lui Dumnezeu ar fi retras la un moment dat, atunci ne-am afla în adâncimile păcatului și am pieri pentru totdeauna.

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sfințești mintuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mintuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi sintem lucrarea minilor Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“. Efes. 2, 4—10.

Cit de absurd este de a presupune că pentru a fi mintuiți prin har și pentru a recunoaște păcătoșenia inimii omenesti, înseamnă a încuraja păcatul în viață. Cei care sint cei mai sensibili față de natura păcatului dinăuntrul lor, sint aceia care caută în mod continuu eliberarea de puterea lui, prin dependența lor de Hristos. Există o continuare neîncredere în noi înșine și o dependență mereu crescîndă de puterea lui Dumnezeu.

Nici un păcat nu trebuie să aibă puterea și stăpînire asupra noastră. Păcatul nu trebuie să fie în nici un fel stăpîninul nostru; căci Hristos este Domnul și Stăpîninul nostru. Creștinul cu o „inimă desăvîrșită“ trăiește într-o stare de har, pînă la venirea Domnului. „Să ne uităm țintă la căpetenia și desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus“. Evr. 12,2. Niciodată nu trebuie să ne îndoim de iertarea și iubirea minuitoare a lui Dumnezeu. Cu toată inima și ființa noastră, noi trebuie să ne predăm zilnic viața noastră Lui. Toată desăvîrșirea unei vieți lipsite de păcat se află în Persoana lui Hristos. Noi sintem desăvîrșiți în măsura în care noi trăim în El și nicidecum în noi înșine.

IUBIREA — CALEA MINUNATĂ

Suma totală a unei vieți desăvîrșite este aceasta: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu toată puterea ta. Aceasta este cea dintîi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți'. Mat. 22, 37—39.

„Ați auzit că s-a zis: 'Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău'. Dar eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvîntați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și

vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsără soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepti. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgînii nu fac la fel? Voi fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit.“ Mat. 5, 43—48.

Porunca de a fi desăvîrșiți, cuprinsă în aceste texte, se concentrează în capacitatea noastră de a iubi așa cum iubește Dumnezeu. Pentru a fi în stare a iubi pe Dumnezeu cu toată inima noastră și pe aproapele nostru ca pe noi înșine, noi trebuie să fim părtași ai iubirii desăvîrșite a lui Hristos. Pentru a manifesta această iubire, înseamnă a ne împărtăși de viață și calitatea iubirii lui Dumnezeu. Noi care avem o astfel de iubire, sintem într-o completă armonie și unitate cu Hristos.

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată ești în Mine, și Eu în

Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi sintem una, Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. Neprihănitul Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei.“ Ioan 17, 21—26.

Creștinul care are această iubire a lui Hristos în el și o dă pe față, o manifestă, are o dragoste de-

săvîrșită. Cel care trăiește neprihănirea lui Hristos, are în viața sa o neprihănire desăvîrșită. Credinciosul în a căruia viață se văd roadele Duhului Sfințit, are roadele desăvîrșite ale Duhului Sfințit și este un părtaș al acestor roade. Credinciosul care are credința lui Isus, este un părtaș al credinței desăvîrșite. Aceste calități poate că nu sint pe deplin experimentate și înțelese, poate că ele nu se realizează la scara adevăratelor și deplinelor lor posibilități, dar iubirea pe care o avem, este o iubire desăvîrșită, în virtutea prezenței lăuntrice a lui Hristos.

Noi sintem pe deplin devotați acestui ideal, cu o consacrare fără rezervă față de Domnul Hristos. Aceasta este ținta pe care s-o urmărim în toată viața noastră.

„Sfințirea înseamnă iubire desăvîrșită, ascultare desăvîrșită, o desăvîrșită conformare față de voiața lui Dumnezeu.“ (A.A./565).

„Acea care iubesc pe Dumnezeu, au sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor.“ (S.D. 51).

Problema nu este dacă noi sintem capabili să manifestăm o iubire tot așa de perfectă și tot așa de absolută ca și Dumnezeu, ci dacă noi manifestăm acum aceeași iubire în virtutea prezenței lăuntrice a lui Hristos în noi. Dacă faptul acesta este o realitate, atunci noi sintem părtași la această desăvîrșire.

Există o inrudire a iubirii între noi și Domnul Hristos, ce este mai presus și dincolo de neliniștea slăbiciunii și nevredniciei noastre. Noi sintem siguri de iubirea veșnică a lui Dumnezeu. Știm că Duhul Sfințit va continua să lucreze, să aducă la îndeplinire ceea ce Dumnezeu a pus înăuntrul nostru. Noi sintem siguri de eficiența iubirii ce ne-a fost dată. Iubirea cea veșnică a lui Dumnezeu pentru noi, grija și atenția cea veșnică a îngerilor față de noi, lucrarea pe care Hristos o face în ceruri în favoarea noastră, toate acestea ne unesc cu Dumnezeu cel viu. În mijlocul tuturor ispitelor și a încercărilor, a slăbiciunii firii, noi știm și experimentăm în viața noastră grija și purtarea de grijă a brațului Dumnezeului cel Vesnic. Nimic nu trebuie să fie între noi și Hristos.

Desăvîrșirea sau perfecțiunea face referire la plinătatea lui Hristos și iubirea Sa în noi. A interpreta perfecțiunea în termenii vieții trăite în afara păcatului, aceasta înseamnă tendința spre conformarea față de norme, reguli, porunci. Atunci, religia tinde să fie plină de neliniște și un simțămînt de vinovăție la fiecare călcare a acestor reguli. Acest lucru poate duce cu ușurință la manifestarea unei atitudini de neplăcere, dezaprobare, de respingere a acelora care se deosebesc de noi și care nu fac exact așa cum gîndim noi că ar trebui să facă. Există atunci o mai mare preocupare pentru ceea ce ar trebui

sau n-ar trebui să facă, și nu pentru ceea ce ei sînt în realitate ca persoane și copii ai lui Dumnezeu. În acest caz nu există preocuparea de a fi adevărați creștini.

Dar iubirea, prin Duhul Sfînt, cere ca noi să fim oameni adevărați, iubitori și nu „perfecti”. Noi nu umblăm după perfecțiune, ci după plînatatea Domnului Hristos. Iubind pe Hristos cu toată inima noastră și cu tot cugetul nostru, aceasta nu se referă numai la realizări morale sau religioase izolate. Hristos în inimă însemnează că noi sintem preocupați cu El. Pe El îl mărturisim noi și nu pe noi și realizările noastre, nici chiar religioase. Iubirea lui Hristos nu-și concentrează reflectorul asupra noastră. Iubirea nu face din noi piese de muzeu, care să atragă atenția. Atunci, nu vom încerca să ne conformăm viața vreunui precept al Legii. Noi am devenit una cu Hristos în viață și în scopuri. Atunci noi glorificăm pe Domnul Hristos și nu pe noi înșine.

realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări

„Moldaprint”

La Grupul școlar „Electrocontact” din Botoșani s-a realizat, pentru prima dată în țară, o mașină de copiat acte din familia Xeros, denumită „Moldaprint”.

Concepția acestui aparat aparține unor chimiști și fizicieni de la Institutul de chimie macromoleculară „Petru Poni” din Iași, condus de renumitul acad. Cristafor Simionescu și realizarea lui la Botoșani reprezintă un succes remarcabil pe linia înaintării învățămîntului cu producția. „Moldaprintul” realizează copii pe orice tip de hîrtie, nu numai pe hîrtie specială, eliminînd importul unor astfel de mașini.

Aparate pentru studierea apei

La institutul de cercetări produse auxiliare organice din Mediaș s-a organizat un compartiment pentru elaborarea tehnologiilor de epurare a apelor uzate ale riurilor țării. Între aparatele realizate aici, prin autocolare, se numără unul pentru măsurarea turbidității înainte și după tratare, altul pentru determinarea fenolilor, un oxigenometru, unul pentru caracterizarea nămolului activat etc.

Schimbarea automată a uleiului

Atelierul mecanic al Întreprinderii PECO din Timișoara a realizat un aparat automat pentru schimbarea uleiului la toate tipurile de autovehicule. Apreciat pentru eficiența lui economică, s-a hotărît introducerea lui în fabricație. Primele 50 bucăți se află în lucru.

Credința că în cele din urmă noi am ajuns la desăvîrșire în toate cerințele lui Dumnezeu, astfel încît să ne socotim de acum superiori, primii între oamenii religioși, nu constituie un răspuns la căutările noastre. Niciodată nu spunem îndejung faptul că numai Hristos este singura și îndestulătoare perfecțiune și neprihănire a omului. Problema de bază este puterea mintuitoare a Domnului Hristos și neprihănirea Lui, și nu lipsa păcatului din viața credinciosului. Viața noastră este ascunsă cu Hristos, în Dumnezeu. Lucrul esențial este umblarea cu Dumnezeu, în dragoste.

Progresul real în legătură cu perfecțiunea creștină este înaintare în înțelegerea și experimentarea trăirii cu Hristos în Dumnezeu. Un standard moral perfect, dar izolat, așezat înaintea noastră, este limitat în puterea lui. Dar o persoană asemenea lui Hristos, este inepuizabilă, cu o nelimitată părtașie. Noi nu putem așeza pe Hristos într-un cod dogmatic. Isus realizează și indivi-

dualizează secretul creștinismului, reinnoind mereu mintea și viața noastră, trezind în noi, zi de zi, noi puteri, și dînd la iveală noi energii spirituale.

Solia Domnului Isus nu se ocupă cu problema obținerii perfecțiunii, ci cu împlinirea iubirii Sale în noi. El începe în inimile și mințile noastre procesul care dă vieții abundență. Caracterul Său descoperă nevoile noastre după iubirea răscumpărătoare a lui Dumnezeu. Domnul Isus face cunoscut realitățile divine, pentru că în El este plînatatea lui Dumnezeu. El ne arată ce putem fi, dacă am ajunge ca El să trăiască în noi. „Privind la Isus”, acest fapt ajunge să devină străduința iubirii spre realizarea unui „om perfect”, către măsura plînatății lui Hristos. Progresul spiritual dă mărturie despre prezența Lui în inimile noastre. Idealul nu este definit printr-o ascultare de o lege. Idealul în Hristos este prea mare ca să fie priceput și înțeles dintr-o dată. Noi putem îngădui numai Domnului Hristos să ne iubească în mod desăvîrșit. Trăind în și cu El și Hristos trăind în noi, atunci nădejdea noastră lucrează mereu spre atingerea idealului creștin. Isus aduce cu El nădejde în inimile noastre, determinîndu-ne să ajungem de la ceea ce sintem, la ceea ce în ultimă instanță — vom fi: prin har, noi sintem mintuiți.

Părtașia noastră cu idealul ce ne este pus înainte, nu se realizează prin presiunea preceptelor sau a teoriei, ci prin atingerea și puterea unei Persoane. Iubirea lui Hristos trezește în inimile noastre acea iubire, care ne face să împărtașim idealul Său, scopurile Sale și lucrarea Sa de salvare a celor pierduți în păcat. Iubind pe Hristos, ne facem părtași de triumful, de biruința Sa.

Este făgăduința, angajamentul divin acela al transformării, al restaurării — în final — a acelei vieți desăvîrșite, pentru care El ne-a creat. Făgăduința aceasta, de a deveni asemenea Lui, persistă încă în inimile noastre, ne inspiră acțiunile vieții și ne reinviorează spiritul. În slăbiciunea noastră sintem aliați cu puterea Sa. Chiar dacă vedem „ca într-o oglindă, în chip întunecos” (I Cor. 13, 12), noi avem totuși o cunoaștere clară a desăvîrșirii Lui. A spera și a umbla după supremația Domnului Hristos în viața noastră, și după asemănarea cu El, constituie un exercițiu spiritual minunat și cel mai inspirat pe care-l cunoaștem. Aceasta este și devine o certitudine nu în și prin noi, ci prin Evanghelia iubirii mintuitoare, care a ajuns să constituie principiul călăuzitor al inimii și vieții noastre.

„Iubirea față de Dumnezeu, trebuie să fie un principiu viu, care să stea la baza oricărei acțiuni, oricărui cuvînt și oricărui gînd.. Atunci, va fi tot așa de natural pentru noi

Produs care facilitează coagularea sanguină

Un colectiv de specialiști din cadrul Centrului de hematologie din București a definitivat un produs care facilitează coagularea sanguină la hemofilicii de tip A: bolnavi care prezintă sindroame hemoragice cu localizări diferite, în principal la nivelul articulațiilor. Noul produs denumit „Cricocentrat de globulină antihemofilică” permite, pe lângă sistarea hemoragiilor, și vindecarea lor pe cale chirurgicală, ceea ce nu era posibil pînă acum.

Nămol terapeutic la Covasna

A fost depistat și analizat un valoros zăcămint de nămol în zona Ghelnița-Imeni-Ojdula, județul Covasna, ajungîndu-se la concluzia că acest nămol are calități terapeutice deosebite în tratarea bolilor reumatismale.

Medicament pentru hipertensiune

Un nou medicament pentru hipertensiune a intrat în fabricație la Tîrgu Mureș. Denumit „Hiporib”, noul produs este prezentat sub formă de comprimate. El s-a dovedit la fel de eficient ca medicamentele utilizate pînă acum în hipertensiunea arterială, avînd și unele avantaje: se realizează din materie primă autohtonă, administrarea lui nu incumbă efecte secundare, dimpotrivă, contribuie la scăderea colesterolului.

Redacția
(Din presa zilei)

de a căuta curăția și sfințirea, ferindu-ne de spiritul și exemplul lumii, și a căuta binele tuturor celor din jurul nostru, așa după cum ingerii din ceruri aduc la îndeplinire lucrarea iubirii ce le-a fost încredințată." (R.H./13 oct. 1888).

Una din primejdiile vieții de creștin, este aceea de a-ți avea privirea și preocuparea numai la tine, fără a umbla cu Dumnezeu. Perfecționiștii religioși, prea adesea duc o viață care se aseamănă cu o marfă. În asemenea cazuri, este foarte ușor ca cineva să se sacrifice pe altarul extremismului sau fanatismului religios, decît să iubească pe Dumnezeu și pe cei ce sînt greu de iubit, antipatici. Avem nevoie să facem față, în mod categoric și deschis, primejdiei de a face din — perfecțiune sau desăvîrșire — un proces spiritual al cărui centru să fim noi, ceva care să fie realizat prin eforturi grele costisitoare și printr-o concentrare rigidă. Prin această metodă, poate că vom atrage atenția și admirația celor din jur, pentru eforturile noastre. Dar unde este iubirea față de Dumnezeu și față de oameni? Iubirea față de Dumnezeu și față de oameni nu atrage atenția asupra noastră. A te ocupa totdeauna cu greșelile unuia sau altuia, calculindu-le, analizîndu-le și judecîndu-le, nu ne va ajuta niciodată. Să trecem dincolo de noi înșine, de egocentrismul nostru. Numai privind la Hristos, noi sîntem „schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului". 2 Cor. 3, 18.

Conformarea față de o normă perfectă nu satisface inima lui Dumnezeu, și nici chiar a noastră. Ca părinți, aceasta este adevărat și cu copiii noștri; noi așteptăm de la ei ceva mai mult decît numai să se conformeze regulilor stabilite în cămin. Noi așteptăm supunere, iubire și devoțiune din partea fiilor și fiicelor noastre. Nimic altceva nu ne va mulțumi. Același lucru îl așteptăm Dumnezeu de la copiii Săi.

„Adevărata sfințire, unește pe credincioși cu Hristos, și unii cu alții, într-o legătură de gingașă simpatie. Această legătură face să pătrundă continuu în inimă curenții bogăți ai iubirii creștine, care la rîndu-i se revărsă în torrente de iubire pentru alții. Calitățile care sînt esențiale ca să le avem cu toții, sînt acelea care marchează plinătatea desăvîrșită a caracterului Domnului Hristos, și anume — iubirea Sa, răbdarea și altruismul Său, bunătatea Sa... Creștinii iubesc pe cei din jurul lor, pentru că sînt suflete prețioase pentru care a murit Hristos. Nu poate exista creștin sau creștinism fără iubire. Așa ceva nu există, pentru că „Dumnezeu este iubire". (S.D./102).

„O „inimă perfectă" iubește pe Dumnezeu cu toată capacitatea ei, cu tot ceea ce este. Iubirea este răspunsul nostru nealterat, total față de Dumnezeu și față de oameni. A noastră trebuie să fie „credința care lucrează prin dragoste". Gala-

teni 5, 6. O inimă imperfectă este o inimă împărțită, împărțită în iubirea ei și a credincioșei ei.

Despre Enoh se spune că a „umblat cu Dumnezeu"; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu". Geneza 5, 24. Enoh a fost desăvîrșit în relațiile lui cu Dumnezeu. Dumnezeu l-a luat la cer, fără ca acesta să vadă moartea, pentru că el era potrivit pentru compania ființelor desăvîrșite. Nu ni se spune nimic despre el în legătură cu trăirea unei vieți lipsită de păcat. El a umblat cu Dumnezeu în iubire. Aceasta este perfecțiunea biblică. Consacrat cu totul lui Dumnezeu. Adevăratul creștin este absorbit în Hristos și nu obsedat de persoana sa, de eul său și de eforturile lui de a ajunge să realizeze o stare de nepăcătuire.

Este imposibil a reflecta chipul Domnului Hristos, dacă această iu-

bire care este de natură divină, nu se află înlăuntrul nostru. Nimeni nu va păși pragul cetății lui Dumnezeu, care nu reflectă acest atribut." (S. D./148).

„A venit și o văduvă săracă și a aruncat doi bănuți, care fac un gologan. Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi, și le-a zis: 'Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decît toți, cei care au aruncat în visterie; căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei a aruncat tot ce avea. tot ce-i mai rămăsese să trăiască." Marcu 12, 42—44.

Nu ținem seama de regulile perfecțiunii lipsite de păcat, a lăudat Domnul Hristos pe această văduvă. Ci ea a dat tot ceea ce avea, dintr-o inimă desăvîrșită. Nici Dumnezeu nu poate cere mai mult decît atât. Cînd ea a dat cu toată inima tot ceea ce avea, ea a săvîrșit o

SFINTIREA SABATULUI

Lucrarea de sfințire este lucrarea unei vieți întregi. Ea cuprinde toate domeniile vieții credinciosului. Tot ce este în legătură cu Dumnezeu și cu slujirea Sa, poartă amprenta sfințeniei și a desăvîrșirii.

Verbul a sfinți însemnează a pune ceva deoparte pentru un scop sfînt, fie că este vorba de un om, de o instituție, o zi, un locaș, sau altceva.

Sabatul, sărbătoarea săptămînală biblică, poartă această pecete pusă de Insuși Intemeietorul ei divin. Unii se întreabă totuși: dacă Dumnezeu a sfințit Sabatul, pentru ce mai este nevoie atunci să-l sfințim și noi? Ce mai putem adăuga noi la ceea ce a făcut Dumnezeu?

Adevărata sfințire a Sabatului însemnează să ținem seama de destinația pe care Dumnezeu a dat-o acestei zile și să împlinim, scopul pentru care a fost rînduit, să-i dăm deci aceeași destinație pe care i-a prescrip-o Creatorul. „Mai multă sfințenie este legată de Sabat decît dau pe față mulți din cei ce spun că țin Sabatul". (6 T/351).

Iată în cele ce urmează o serie de motive pentru care Sabatul trebuie sfințit de către păzitorii lui:

1. Pentru că este singura zi binecuvîntată de Dumnezeu, ca zi de

odihnă, iar El nu și-a retras binecuvîntarea de la această zi. (Geneza 2, 3; 1 Cron. 17, 27 u.p.).

„Mari binecuvîntări se cuprind în păzirea Sabatului, iar Dumnezeu dorește ca ținerea lui să fie o zi de bucurie. Dacă dorim să avem parte de binecuvîntarea lui Dumnezeu trebuie să păzim Sabatul cu mai multă corectitudine". (1 T/201).

2. Sabatul este singura zi sfințită de Dumnezeu (Gen. 2, 3).

3. Sabatul este singura zi poruncită spre a fi sfințită și de om. (Exod 20,8; 34,21; Isa. 56,1—8; Jer. 17,21—27; Ezech. 20,18—20).

4. Sabatul este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeu. (Exod 20,10).

Cuvîntul ebraic: 'Lo Iehovah' însemnează literal: „ziua a șaptea este un repaus în onoarea Celui Veșnic, a Domnului Dumnezeului tău".

Credincioșii păzitori ai Sabatului, trebuie să dea la o parte ocupațiile lor firești în timpul orelor sfînte. Trebuie ca toți să se adune laolaltă spre a onora pe Dumnezeu, printr-o servire de bunăvoie în ziua Sa cea sfîntă.

5. Sabatul este un semn comemorativ veșnic al creațiunii; (Exod 31,17) este un semn al sfințirii; (Exod 31,13; Ezech. 20,12) și un semn al adevăraților credincioși ai

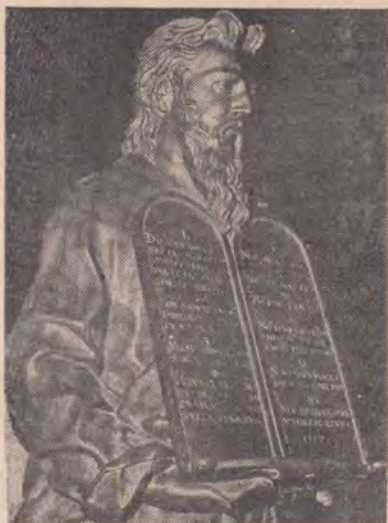

lucrare perfectă. Punctul, problema esențială este atitudinea. Credinciosul nu poate aduce lui Dumnezeu o natură scăpată completamente de păcat, dar el poate aduce lui Hristos iubirea și consacrarea, cum și neprihănirea Lui care niciodată nu poate fi satisfăcută cu mai puțin. Dacă noi, ca niște creștini, aducem lui Dumnezeu astfel de inimi, ca răspuns la iubirea Sa, atunci Dumnezeu acceptă și consideră la justa valoare ceea ce-i aducem, cum și dorințele noastre, ca și când ar fi realizate așa cum le-am dorit, și la venirea Sa, El le va împlini, le va transforma în realități. De fapt, noi nu simțim fără păcat, ci credincioși adevărați care lucrează prin dragoste după cea mai bună capacitate a noastră. Noi simțem una cu Dumnezeu.

Perfecțiunea biblică înseamnă că noi dorim, avem nevoie de Hris-

tos, că noi iubim pe Hristos, că ne bucurăm, ne simțim bine cu Hristos. Aceasta înseamnă a umbla cu Hristos. așa cum a umblat Enoh, astfel încât să nu fim niciodată singuri în viața noastră. Acesta este faptul suprem, lucrul crucial al vieții noastre. Cînd Duhul Sfînt inundă viața noastră cu iubirea lui Dumnezeu, astfel încît să avem o comuniune zînică cu Hristos, și cînd constatăm în viața noastră că va fi un lucru imposibil să ne lepădăm de El, să-L tăgăduim, așa încît viața noastră să se reverse în iubire și compasiune pentru tot ce-i pierdut, atunci — în adevăr — nu mai este nimic altceva de făcut. Dumnezeu nu mai cere nimic altceva. Acestea sînt premisele și realizarea a ceea ce numim noi desăvîrșire, perfecțiune.

D. POPA

Domnului. (Ezech. 20,20; Isa. 66,22—23).

Sabatul este semnul credincioșiei omului față de Dumnezeu. Porunca a patra este unica dintre cele zece porunci, care conține numele și titlul Legiutorului. Este singura care arată prin a cui autoritate este dată Legea. Prin urmare ea conține sigiliul lui Dumnezeu, cu care a fost pecetluită Legea Sa, ca dovadă despre veracitatea și puterea ei obligatorie pentru toți oamenii.

Sabatul, ca semn al sfințirii este deci dovada exterioară a unei speciale și deosebite lucrări interioare a harului divin în credincios. Dovada sau semnul interior al acestei transformări a harului divin, este felul cum sfințim Sabatul. Puterea care a creat cerurile și pămîntul este aceeași putere care creează inimi noi după chipul lui Dumnezeu.

Sabatul este și un semn al ascultării. „Cei care țin din toată inima porunca a patra vor ține întreaga Lege, pentru că ei vor fi sfințiți prin ascultare“. (1 T/191). Se mai poate spune că Sabatul este semnul încreții puteri a lui Hristos, Domnul Sabatului, și anume:

- a) al puterii creatoare.
- b) al puterii Sale mîntuitoare.
- c) al puterii sfințitoare.

„Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii mîntuitoare și sfințitoare a lui Hristos, el va fi o desfătare.“ Văzînd pe Hristos în Sabat, ei se desfătă în El.“ (H.L.L./242).

Ținerea cu sfințenie a Sabatului este semnul că noi simțem poporul Său. Dumnezeu ne cheamă să ridicăm stîndardul Sabatului cît mai sus, deoarece el va fi punctul central de discuție la care lumea întreagă va lua parte.

6. Isus S-a odihnit în Sabat (Luca 4,16; Ioan 15,10).

Și El S-a numit Domn al Sabatului chiar după învierea și înălțarea Sa la cer. (Matei 24,20; 5,18).

7. Apostolii și urmașii lui Isus au ținut Sabatul. (Fapte 13,14; 42,44; 16,13; 17,2—3; 18,4). L-au recomandat în scrierile lor. Evr. 4,9 trd. Nițulescu spune: „Deci rămîne încă repaus de Simbăta pentru poporul lui Dumnezeu“. Au profetizat despre proclamarea Sabatului în lumea întreagă ca semn al unui Dumnezeu Creator al cerului și pămîntului în contrast cu semnul fiarei. (Apoc. 14,6—12).

Din nefericire această sfințită zi a lui Dumnezeu este nesocotită de către mulți, iar dintre cei ce o recunosc ca fiind necesară, nu puțini sînt aceia care nu țin decît o închinare a Sabatului. Ei profanează ziua Domnului prin lipsa unei serioase pregătiri trupești și sufle-

tești în vederea Sabatului, prin vorbe și glume nepotrivite în ziua Domnului și prin cugete nesfînte chiar și în casa de închinare, prin îmbrăcămîntea și purtarea lor firească, printr-o slujire împărțită sau lenevie spirituală și prin lipsa bucuriei depline în viața lor de credință.

„Mult mai multă sfințenie este legată de Sabat decît dau pe față mult, din cei ce spun că țin Sabatul Domnului a fost foarte mult dezonorat de către cei ce n-au ținut. Sabatul, nici după litera, nici după spiritul poruncii. E nevoie de o reformă în ținerea Sabatului“ (1.T.194).

„Noi nu primim nici a suta parte din binecuvîntările pe care ar trebui să le primim la serviciile noastre de cult. Cu asemenea speranță ca aceea pe care o avem noi, pentru ce oare inimile noastre nu ard de iubire, pentru că Dumnezeu și ingerii Săi sînt de față pentru a conlucra cu oricare închinător adevărat...“

„Dumnezeu vrea să binecuvînteze pe toți cei ce se pregătesc astfel pentru serviciul Său“. (1 T/204).

Ziua Domnului trebuie să fie o școală a respectului, a ordinii, a credincioșiei, a stăpînirii de sine, a prosperității spirituale. O zi de dulce odihnă și de sfințită adorare, reculegere, de coborîre în noi înșine. Ferice de omul care știe să se coboare în liniștea sufletului său și să lase gîndul să zboare dincolo de cele inconjurătoare, să se judece sănătos pe sine în legătura cu starea sufletului său. Atunci va simți că virtuțile sfînte încep să clocească în pieptul său pentru că el comunică cu Dumnezeu. Cîtă profundă consacrare, cîte sacrificii de sine nu au fost determinate, cîte hotărîri sfînte nu au fost luate, monologuri neexprimate în cuvinte, din solemnele ore ale zilelor de Sabat! Ce gînduri înalte, ce descoperiri mărețe au fost inspirate în ziua Sa sfințită!

Ziua de odihnă nu constă numai în a participa la serviciul divin, sau a studia Cuvîntul în cercul familiei, ci și a contempla natura creată de Dumnezeu spre a cînta laude Creatorului și a ne exterioriza astfel bucuria noastră sufletească în ziua cea sfințită a Domnului.

Sabatul, această adevărată „perla a zilelor spătămîinii“, reunește într-o atmosferă sfințită și de adorare, de fraternitate și egalitate creștinească pe toți cei credincioși.

Această zi de sfințită bucurie este nu numai un factor de unitate și egalitate în familie și în Biserică, dar și un dig providențial împotriva degenerării morale, fizice și spirituale. Ea este un adevărat colț de paradis pe acest pămînt, o pregustare a păcii și fericirii veșnice din împărăția slavei cerești.

pastor
Coconcea Octavian
Secretar de Redacție

Un adevăr totdeauna prezent

Irupul nostru este Templul Duhului Sfânt (1 Cor. 6.19). El ne-a fost încredințat pentru ca prin el să preamărim pe Creatorul nostru. Marea controversă între bine și rău nu s-a încheiat încă pe pământ iar inima omului este câmpul de luptă. Sintem chemați să stăm de partea Domnului, de aceea cităm, și cum trăim, fac parte din elementele care interesează atât pe om cât și pe Dumnezeu. Așadar omul nu poate dispune de însușirile sale după bunul său plac și nici nu-și poate permite deteriorarea parțială sau totală a sănătății sale fără să dea socoteală pentru aceasta înaintea lui Dumnezeu. (1 Cor. 3, 16. 17.).

„Sănătatea“, zice serva Domnului, „este o comoară. Ea este cel mai prețios din bunurile vremelnice. A-vere, învățătura, onorurile costă prea mult când sînt dobîndite cu pierderea sănătății și a puterii. Nici una din ele nu poate face fericit pe omul lipsit de sănătate. Este un păcat teribil de a abuza de sănătatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu“ (D. H./19). Îngrijirea sănătății, menținerea puterilor fizice, păstrarea și prelungirea vieții trebuie să fie preocuparea noastră permanentă.

Legile sănătății sînt legile lui Dumnezeu și de cunoașterea și respectarea lor depinde creșterea, dezvoltarea și menținerea îndelungată a vieții.

Prin naștere venim în lume cu un capital de vitalitate și sănătate ce diferă de la individ la individ, în funcție de ceea ce au avut și au fost genitorii (părinții). Prin respectarea legilor ce guvernează viața, noi putem să-l menținem, să-l îmbunătățim, sau dimpotrivă, prin neascultare, îl putem consuma, deteriora sau distruge, adoptînd practici care satisfac poftele, dar ruinează corpul și sufletul.

Stilul de viață, obiceiurile și poftele se sădesc în suflet și se înmulțesc odată cu dezvoltarea noastră. Ele depind în cea mai mare măsură de mediul în care trăim, de edu-

cația, vîrsta, starea de sănătate, toleranța individuală și formează, în cele din urmă, comportamentul și personalitatea noastră. Ele vor determina modul nostru de a gândi și a acționa. Cu cit se înrădăcește mai de timpuriu, cu cit sînt practicate mai mult și cu cit înaintăm în vîrstă, pe măsură ce funcțiile psihice și rațiunea încep să scadă, ele devin mai stabile și schimbarea lor se face cu eforturi mai mari. În unele cazuri, ele pun atîta stăpînire asupra noastră încît se ajunge la dependență, iar renunțarea devine deseori imposibilă. Acest mod de comportare, sub toate aspectele, așa cum îl moștenim, neschimbat prin Cuvîntul Evanghelic, Biblia îl numește „fire pămîntească“, „faptele cărnii“, „om nerenăscut“, etc. Despre firea pămîntească, așa cum o moștenim, Dumnezeu cere să o răstignim. „De aceea, omoriți mădularele voastre care sînt pe pămînt: desfrînarea, necurația, patima, pofta rea și lăcomia care este o închinare la idoli“ (Coloseni 3, 5). Apostolul Petru ne spune că ea duce un război contra firii celei noi (1 Petru 2, 5); iar apostolul Pavel în Romani 8, 7 adaugă: „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pămîntești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună“. Înțelegem deci că nimeni nu trebuie să subestimeze puterea înrobitoare a poftelor noastre, iar pentru a obține biruința împotriva lor este nevoie de multă rugăciune și putere de la Dumnezeu. „Voi nu mai sînteți pămîntești ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos nu este al Lui“ (Rom. 8, 9). Am văzut deseori oameni care apără principii nesănătoase, deși sînt conștienți că lucrurile nu stau întocmai cum susțin ei, numai de teamă ca nu cumva să li se ceară și lor să renunțe la ceea ce iubesc așa de mult. O astfel de alegere ne aduce mari prejudicii pentru că ne dezarmează de la început, adică ne semnăm dintru început capitularea în mod nejustificat. Dumnezeu n-a spus că este ușor, însă ne-a spus să îndrăznim. Ioan 16. 33.

Problema unei viețuiri sănătoase vizează tocmai renunțarea la aceste poftes și obiceiuri dăunătoare și schimbarea lor cu altele aducătoare de sănătate fizică, morală și spirituală. Acolo unde asemenea obiceiuri dăunătoare sănătății nu există, nu este nevoie de reformă. Dar acolo unde există și este nevoie de reformă, ne putem aștepta la aceleași greutăți și dificultăți despre care s-a vorbit mai sus cu

„Dumnezeul păcii să vă sfințească, El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi fără prîhană la venirea Domnului nostru Isus Hristos“.

1 Tes. 5.23.

privire la firea pămîntească. Poate că tocmai de aceea manifestă unii atât de puțin interes față de această problemă a obiceiurilor vieții pentru a nu-i zdruncina din modul lor obișnuit de viață subiectiv-binefăcătoare. Lupta contra extremelor nu trebuie în nici un caz să ne ducă la ignorarea problemei unei viețuiri sănătoase. Ea este o solie a noastră. Lupta contra celor care în mod fraudulos au făcut din reforma sanitară o armă împotriva Bisericii, nu trebuie dusă ferindu-ne de acest adevăr, ci dimpotrivă, prezentînd principiile ei în adevărata lor lumină. Diminuînd importanța acestui adevăr, facem un deserviciu Bisericii și un serviciu vrăjmașilor ei, în timp ce elucidarea, explicarea și justificarea prin dovezi autentice a marilor binecuvîntări obținute pe această cale va avea ca efect anihilarea oricărui atac extremist. Serva Domnului avertizează: „Acea care pretinde a crede în reforma sanitară și totuși lucrează contrariu principiilor ei în viața lor de toate zilele strică propriul lor suflet și lasă impresii rele asupra minții celor credincioși și a celor ce nu cred“ (D.H./33). „Lumina dată de Dumnezeu cu privire la reforma sanitară, nu poate fi tratată cu ușurință, fără ca cei care ar face aceasta să-și atragă mult rău și nimeni nu se poate aștepta să aibă succes în lucrarea lui Dumnezeu, atîta timp cit — prin cuvînt sau prin faptă — lucrează contra luminii dată de Dumnezeu“. (D.H./35).

Principiile reformei sanitare nu sînt noi. Încă înainte de căderea omului în păcat, Dumnezeu a ales pentru om hrana cea mai potrivită, pentru ca, împreună cu fructele pomului vieții, să-i mențină vigoarea desăvîrșită. Munca, ocilna Sabatului, orele petrecute în tovărășia îngerilor, întîlnirea cu Domnul în răcoarea dimineții, creau ambianța adevăratei fericiri în ascultare de

Dumnezeu. Cineva scria: „Ca mijloace pentru a păstra în viața omului capabilă să pompeze încontinuu, fără riscul accidentelor coronariene, pentru a asigura o minte clară și lucidă, pentru a garanta o bună digestie și a-i feri de ulcere, pentru a dezvolta discernământul spiritual și o voință puternică; eficientă, Dumnezeu a dat primilor noștri părinți niște remedii specifice. Mai întâi de toate El a dat lui Adam o dietă bine echilibrată, pentru a asigura energia trupului său de o statură impresionantă și minții sale iscusite. Dieta aceea, era o dietă perfectă — dieta cea mai bună pentru om. Dumnezeu nu a fost obligat să asigure înlocuitori sau să improvizeze“. (Ce cred A.Z.S R.H.P.)

După căderea omului în păcat, regimul de viață a fost modificat în funcție de ceea ce putea oferi un pământ intrat sub blestemul păcatului.

Noe a primit lumină în această privință, Moise a primit și el instrucțiuni și a scris în cartea sa cuvintele primite de sus. Daniel și cei trei tineri și-au însușit principiile trăirii sănătoase, urmate de mari binecuvântări. Părinții lui Samson, ca și ai lui Ioan Botezătorul, au fost instruiți în mod amănunțit asupra regimului ce aveau să-l urmeze. Ii și Ioan Botezătorul, ca mari reformatori spirituali, au fost exemple și în cele ale trăirii sănătoase. Nu se poate concepe o reformă spirituală lăsând la voia împlinirii starea fizică a oamenilor.

Domnul Hristos făcea din Cuvântul lui Dumnezeu hrana Sa cea de toate zilele. „Mîncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui“. Ioan 4. 34.

Și Biserica Noului Testament a primit instrucțiuni în această privință. Apostolul Pavel spune: „Deci, fie că mîncăți, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu“. 1 Cor. 10, 31.

Bisericii Rămășiței i-au fost reamintite și dezvoltate aceleași principii ale viețuirii sănătoase. „Potrivit cu condițiile sec. al XIX-lea, Dumnezeu a trimis instrucțiuni clare pentru îngrijirea Templului Său. Aceste principii au fost oferite Bisericii Sale prin solul Său ales ca o amplificare a instrucțiunilor date lui Adam în grădina Paradisului“. Idem.

Dacă reforma sanitară a fost necesară în secolele trecute ea este cu atât mai necesară astăzi, deoarece ultimele decenii au schimbat atât de profund fața lumii, nelăsându-i răgaz să evalueze în mod just consecințele acestor schimbări.

Scopul declarat al viețuirii sănătoase, așa cum îl găsim în scrierile noastre, ar putea fi rezumat astfel:

1. Să asigure copiilor lui Dumnezeu o sănătate deplină.

După cum s-a subliniat la început, sănătatea este aceea care dă adevărata valoare tuturor lucrurilor, ea fiind cea mai mare dar primit de la Dumnezeu. Păstrarea ei este o condiție nu numai pentru binecuvîntările vremelnice, ci și pentru cele veșnice. În legătură cu aceasta citim: „Ținta lui Dumnezeu a fost ca Biserica Rămășiței să fie o biserică formată din oameni sănătoși. Sănătatea a fost totdeauna esențială pentru prosperitatea spirituală a poporului Său. În a treia epistolă a sa, Ioan introduce mesajul său final cu aceste cuvinte: „Prea iubitule, doresc ca toate lucrurile să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău“. (3 Ioan 2). Inspirația divină spune de asemenea: „Fără sănătate, nimeni nu ar putea să înțeleagă atât de deplin sau să-și îndepărtăzească atât de desăvîrșit datoriile de sine, față de cei din jurul său și față de Creatorul său. De aceea sănătatea trebuie păzită cu tot atîta credincioșie ca și caracterul“. (Ed./195).

După mai bine de 100 de ani, de cînd lumina reformei sanitare a fost dată bisericii Sale, privind la efectele pe termen lung ale acesteia printre credincioși, se poate preciza: „Solia Adventistilor de Ziua a Șaptea de viețuire sănătoasă nu este o prescripție sterilă, arbitrară impusă bisericii de către o conducere severă acum un secol. Mai degrabă solia noastră sanitară este întemeiată pe principii de nutriție în armonie cu ultimele descoperiri științifice în domeniul dieteticii. Principiile de dietă, expuse cu decenii în urmă sub călăuzirea revelației divine, sînt confirmate în zilele noastre prin descoperirile științifice. Respectarea acestor principii va face în stare pe poporul lui Dumnezeu să-și păstreze corpurile mai sănătoase, mințile mai agere. Ei vor fi mai bine pregătiți să glorifice pe Dumnezeu în viețuirea lor zilnică. Adoptarea și împărtășirea acestor principii nu numai că vor clădi o biserică mai sănătoasă, ci de asemenea, vor ajuta la făurirea unei societăți mai fericite și mai sănătoase în care să trăim și să vestim solia noastră“. (Idem).

„Dumnezeu nu cere copiilor Săi să practice lepădarea de sine pînă la vătămarea puterilor fizice. El le cere să asculte de legile naturale, spre a păstra sănătatea fizică. Calea naturii este calea arătată de Dumnezeu și ea este destul de largă pentru fiecare creștin. Dumnezeu, cu mina darnică, ne-a dat bogate și variate bunătăți, din care să ne întreținem și de care să ne bucurăm; dar El ne dă și reguli

pentru restrîngerea și stăpînirea apetitului, tocmai ca să ne bucurăm de un apetit natural, să ne păstrăm sănătatea și să ne prelungim viața. El ne spune: Feriți-vă, restrîngeți, limitați, stăpîniți apetitul nenatural. Dacă noi ne formăm un apetit pervers și stricac, atunci călcăm legile ființei noastre și ne încărcăm de răspunderea de a fi abuzat de corpul nostru și de a fi adus asupră-ne, boala“. (D.H./64).

Înțelegem de aici că nu este vorba de o reformă cu orice preț, ci de o reformă rațională, sănătoasă, care constă în alegerea și găsirea conștientă a celor mai bune practici care să contribuie la prelungirea vieții și să promoveze o sănătate cât mai perfectă.

„Lucrarea reformei sanitare este mijlocul prin care Dumnezeu ușurează suferințele omenirii noastre și prin care Iși curăță Biserica.. Lucrarea aceasta poartă pecetea cerului și va deschide ușa pentru ca adevărul cel veșnic să poată intra înăuntru... Solia ce mi-a fost dat să o vestesc este: țineți la lumină lucrarea reformei sanitare. Arătați cit mai clar valoarea ei, în-cît să se simtă pretutindeni nevoia după ea. Roada adevăratei religii este abținerea de la orice băutură și mîncare dăunătoare. Acela care este convertit din toată inima se va lăsa de orice obicei și de orice poftă dăunătoare.

Printr-o echilibrată abstenență el va birui dorința după împlinirea unor poftes nimicitoare de sănătate... Toți cei care propovăduiesc solia ingerului al treilea, să fie credincioși față de stindardul lor.“ (D.H./400—401).

„Tatăl nostru cel ceresc ne-a trimis lumina reformei sanitare spre a ne păzi de relele care provin din satisfacerea unui apetit degradat, pentru ca aceia care iubesc curăția și sfințenia să știe cum să se folosească cu discernămint de bunurile pe care El le dăruiește și pentru ca ei să practice cumpătarea în viața lor zilnică și să poată fi sfințiți prin adevăr“. (S.S.C./121).

Restabilirea chipului lui Dumnezeu în om. Idealul perfecțiunii. „Dumnezeu dorește ca noi să ajungem idealul perfecțiunii devenit posibil pentru noi prin Domnul Hristos. El cere de la noi să alegem cele drepte, să intrăm în legătură cu puterile cerești și să adoptăm principiile și cuvintele de viață, care vor reface în noi chipul lui Dumnezeu. Domnul ne-a descoperit principiile vieții în Cuvîntul Său scris și în marea carte a naturii create de El. Noi toți sîntem datori să luăm cunoștință de aceste principii și — în deplină supunere față de ele — să conlucrăm cu Dumnezeu la restabilirea sănătății

(continuare în pag. 20-a)

epistola

Reluăm în numărul de față investigațiile Epistolei către Evrei, continuând a prezenta noi date pentru înțelegerea mai bine a capitolului 9, în articolul de față ocupându-ne de „Ziua de Ispășire”.

Stropirea zilnică a singelui asupra sanctuarului făcea necesară o curățire periodică. Lucrul acesta era valabil într-un sens fizic, de care însă nu ne vom ocupa acum. Noi sintem, în contextul studiului nostru, preocupați și interesați în stropirea singelui ca un act simbolic, prin care se făcea transferarea păcatului asupra sanctuarului. Ne-am preocupat deja de acest lucru și acum ne vom ocupa, în consecință, de curățirea anuală, lucrare ce face în mod deosebit obiectul capitolului al șasesprezecelea din cartea Leviticului.

În versetul treizeci și trei, sintem informați de faptul că ispășirea trebuia făcută pentru „Locul prea Sfânt... pentru cortul întîlnirii și pentru altar și să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării.”

Faptul acesta împarte ispășirea în două părți: ispășirea pentru sanctuar, adică pentru cele sfinte din sanctuar, și ispășirea pentru persoane, adică pentru preoți și popor. Scopul ispășirii pentru popor era acela ca ei să fie „curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (vers. 30). Cit pentru sanctuar,

se declară că: „Astfel să facă ispășire pentru sfîntul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel, și pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întîlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor” (vers. 16). Cu privire la altar se spune: „Să stropescă pe altar cu degetul lui de șapte ori din sînge, și astfel să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel” (vers. 19).

Întrebarea ce se impune este îndreptățită și anume: „De ce a fost oare necesară curățirea poporului? Nu-și aduseseră ei oare sacrificiile lor, din timp în timp, de-a lungul întregului an, mărturisindu-și păcatele și obținînd iertarea? De ce era oare nevoie să fie iertați de două ori? De ce era nevoie de ‘aducerea aminte a păcatelor’ ce trebuia ‘înnoită din an în an’? N-ar fi trebuit oare ca cei ce le aduceau să fie curățiți odată, și deci n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcat?” Evr. 10, 3.2. Aceste întrebări trebuie să primească răspunsurile ce se impun.

Poate că nu este de prisos să amintim că mintuirea este totdeauna condiționată de pocăință și perseverență. Dumnezeu iartă, dar iertarea acordată nu este necondiționată și independentă de viitorul curs al vieții păcătosului. Să reți-

nem cum subliniază acest lucru profetul Ezechiel:

„Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvîrșește nelegiuirea, dacă se ia după toate uriciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, ci toată neprihănirea lui va fi uitată, pentru că s-a dat la neleguire și păcat; de aceea va muri în ele”. (Ezech. 18, 24)

Versetul acesta declară categoric că atunci cînd un om se abate de la neprihănire, toate faptele sale bune, toată neprihănirea lui, vor fi uitate. Contrariu este de asemenea valabil. Dacă cineva a fost rău, a făptuit nelegiuirea, dar se întoarce de la calea lui cea rea, „toate fărâdelegile pe care le-a făcut i se vor uita! El va trăi, din pricina neprihănirii în care a trăit” (vers. 22).

Dumnezeu păstrează un raport conștiincios cu privire la fiecare om. Ori de cite ori se înalță înaintea lui Dumnezeu o rugăciune dintr-o inimă sinceră, Dumnezeu... iartă. Dar uneori oamenii își schimbă atitudinea. Ei își repudiază propria lor pocăință. Prin viața lor, ei demonstrează faptul că pocăința lor nu este permanentă. Și în acest fel, Dumnezeu, în loc de a ierta în mod absolut și definitiv, însemnează „iertat” în dreptul numelui oamenilor și apoi... se așteaptă cu ștergerea definitivă a păcatelor pînă cînd aceștia își iau suficient timp să gîndească profund la această problemă. Dacă la sfîrșitul vieții lor, ei au încă aceeași poziție morală și spirituală, Dumnezeu îi consideră credincioși, iar în ziua judecării, raportul lor din cărțile din ceruri este în cele din urmă clarificat.

Tot așa au stat lucrurile și cu Israelul din vechime. Cînd Ziua de Ispășire își desfășura ceremonialul, fiecare păcătos avea șansa să demonstreze că el era încă același păcătos, „cu aceeași mentalitate și care avea nevoie de iertare. Dacă așa stăteau lucrurile, păcatul era șters și el era în mod desăvîrșit curățit.

Zi de zi, în tot cursul anului, cei păcătoși veneau la templu și primeau iertare. În Ziua de Ispășire, aceste păcate erau aduse iarăși înaintea lui Dumnezeu, sau, așa cum spune apostolul Pavel în Epistola către Evrei: „aducerea aminte a păcatelor” (Evr. 10, 3). În ziua aceea, fiecare adevărat israelit își reînnoia consacrarea sa față de Dumnezeu, reconfirmînd pocăința sa. Ca rezultat, el nu era numai iertat, ci și curățit. „Căci în ziua aceasta se

către evrei

va face ispășirea pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului." Lev. 16. 30.

Trebuie că erau plini de bucurie în inimile lor, atunci când Israel se întorcea acasă în seara Zilei de Ispășire, „curățiți de toate păcatele lor”. Minunată asigurare! Aceeași făgăduință este dată și în Noul Testament: „Dacă ne mărturisim păcatele. El este credincios și drept, că să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” 1 Ioan 1,9. Nu numai iertat... ci și curățit. Curățit de orice nelegiuire, de toate păcatele.

În Ziua Ispășirii, marele preot oficia mai întâi aducerea jertfei zilnice de dimineață, care era adusă și în ziua aceea la fel ca în oricare altă zi. Numeri 29,11. După ce se aducea această jertfă, începeau jertfele deosebite pentru Ziua Ispășirii. Raportul pe care îl avem în cartea Leviticului (cap. 16) ne dă următoarele informații:

Marele preot trebuia mai întâi să facă o baie de curățire și să se îmbrace cu veșmintele albe, veșminte sfinte. În tot cursul anului el purtase veșmintele sale speciale de mare preot, frumoasa robă și efodul cu pietrele prețioase și pieptarul. În această zi, totuși, mai înainte de a intra în Locul prea Sfint, el își dezbrăca aceste veșminte și se îmbrăca cu hainele albe de preot. Lev. 16, 4; Ex. 28, 39—40; 39, 28.

La începutul slujbei sale, marele preot primea din partea adunării doi țapi și un berbec care împreună cu jertfa pentru propria sa ispășire, un vițel, erau aduși înaintea Domnului. El aducea jertfă vițelului, care era o jertfă adusă pentru nevoia lui de curățire, și un preot lua o parte din sânge într-un vas, mișcându-l într-una ca nu cumva să se coaguleze, în tot timpul cât marele preot aducea la îndeplinire alte îndatoriri ale serviciului din Ziua Ispășirii.

După ce vițelul era jertfit, marele preot lua cărbuni de pe altarul arderilor de tot și îi puneă într-o cădelniță. De asemenea, lua în ambele sale mâini tămâie și ducând tămâia și cărbunii aprinși el intra în cortul întâlnirii, și anume, în Sfânta Sfințelor. Aici, puneă „tămâia pe foc înaintea Domnului pentru ca norul de fum de tămâie să acopere capacul ispășirii de pe chivotul mărturiei, și astfel nu va muri”. Lev. 16, 13.

Terminând această parte a serviciului ceremonial din Ziua de Ispășire, el ieșea afară și primea din partea preotului singele vițelului, pe care îl ducea în Locul prea Sfint. Aici, el stropea singele cu degetul spre capacul ispășirii, spre răsărit: „Să stropească din singe de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii”. Lev. 16.14. Prin acest act, el făcea „ispășire pentru el și pentru casa lui” (vers. 6).

Mai înainte ca vițelul să fie jertfit, o altă ceremonie avea loc. Se aruncau sorții pentru cei doi țapi, un sort pentru Domnul și alt sort pentru Azazel (vers. 8). Țapul asupra căruia a căzut sortul să fie pentru Domnul avea să fie adus ca jertfă de ispășire (vers. 9). Celălalt țap avea să fie adus viu înaintea Domnului „ca să slujească pentru facerea ispășirii, și să i se dea drumul în pustie pentru Azazel” (vers. 10).

După ce marele preot ieșea din Locul prea Sfint, unde îndeplinise ritualul stropirii singelui vițelului adus ca jertfă, el aducea țapul pentru Domnul ca jertfă de ispășire. Apoi el intra iarăși în Locul prea Sfint și stropea din singele țapului, așa cum stropea și cu singele vițelului, asupra capacului ispășirii și înaintea capacului ispășirii (vers. 15). Aceasta făcea ispășire pentru Locul prea Sfint, „pentru necurățiile copiilor lui Israel, și pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit” (vers. 16). Apoi el făcea același lucru pentru cortul întâlnirii, adică pentru Sfânta. Făcând ispășire pentru sanctuar, el ieșea afară la altarul care este înaintea Domnului, făcând ispășire pentru el, punind pe coarnele altarului sânge atât

din singele vițelului, cit și din acela al țapului. El „să stropească pe altar cu degetul lui de șapte ori... și astfel să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel” (vers. 19).

Astfel „când va isprăvi de făcut ispășirea pentru sfântul locas, pentru cortul întâlnirii și pentru altar să aducă țapul cel viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiu; în pustie să-i dea drumul”. Lev. 16, 20—22.

Fiind îndeplinită și această parte a serviciului din Ziua de Ispășire, Aaron își scotea de pe el veșmintele de in, se îmbrăcia și își îmbrăca hainele obișnuite de mare preot (vers. 23—24). Apoi el ieșea de la cortul întâlnirii și aducea o jertfă. „arderea lui de tot”, pentru el și pentru popor (vers. 24). Grăsimea acestei jertfe trebuia să fie arsă pe altar. Omul care ducea țapul pentru Azazel în pustie trebuia să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă, mai înainte de a intra iarăși în tabără. Omul care scotea afară din tabără vițelul ispășitor și țapul ispășitor, al căror sânge era adus în sanctuar și ale căror trupuri trebuia arse afară din tabără, trebuia de asemenea „să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă, și numai după aceea să intre iarăși în tabără” (vers. 26—28). Jertfa specială menționată în Numeri 29, 7—11, constând dintr-un vițel, un berbec și șapte miei de un an fără cusur, ce erau aduși ca ardere de tot, „și un țap ca jertfă de ispășire: afară de jertfa de ispășire”, erau aduse mai înainte de aducerea obișnuitei jertfe de seară. Cu privire la lucrarea făcută în acea zi, raportul Sfințelor Scripturi ne spune: „Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Lev. 16,30). În versetul 33 avem un

rezumat al lucrărilor din ziua de Ispășire: „Să faci ispășire pentru Locul prea Sfint, să faci ispășire pentru cortul înfățișării și pentru altar, și să faci ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunat”.

Este de datoria noastră a înureba cum se făcea ispășirea și cum răsundea simbolismul acesta realității. Cum putea fi sanctuarul curățit cu singe, având în vedere că tot prin singe el era mințit? Oare singele ce încă se mai aducea, nu mințea el mai mult, nu împovăra mai mult decât să curețe?

Să luăm aminte la declarația pe care o găsim în Numeri 35,33: „Să nu pingăriți țara unde veți fi, căci singele celui nevinovat pingărește țara, și ispășirea singelui vărsat în țară nu se va putea face decât prin singele celui ce-l va vărsa”.

Acest text cuprinde un principiu care, prin analogie, este aplicabil curățirii sanctuarului. „Singele... pingărește țara”. Acest lucru este clar. „Ispășirea singelui vărsat în țară nu se va putea face decât prin singele celui ce-l va vărsa”. În conformitate cu acest principiu, singele pingărește și... tot singele curățește. Aceasta este situația cu sanctuarul.

Trebuie să avem totdeauna în mintea noastră faptul că nici un tip nu este replica exactă a ceea ce vrea el să înfățișeze. Lucrarea reală de ispășire din ceruri cuprinde așa de mulți factori, încât nu este posibil să avem o acțiune paralelă exactă aici pe pământ. Domnul Hristos a trăit, a murit și a înviat. Cum se va putea oare găsi un tip, ceva care să illustreze exact acest lucru? Un miel poate reprezenta pe Dom-

nul Hristos și să fie adus jertfă, așa cum a fost El adus. Dar cum poate fi înfățișată învierea? Poate fi folosit un alt animal viu, dar tipul nu este identic, nu este perfect.

Marele preot reprezenta, era un tip al Domnului Hristos. Dar Domnul Hristos era fără păcat, iar marile preot nu era fără păcat. Orice jertfă pe care marele preot o aducea, o aducea pentru propriile sale păcate, de aceea nu putea fi un tip real. Pentru aceste motive erau necesare mai multe ceremonii, ritualuri, spre a ilustra în mod complet lucrarea Domnului Hristos; și totuși ele n-au putut ilustra în mod desăvârșit scopul pentru care au fost instituite. Preotul reprezenta numai anumite aspecte ale lucrării Domnului Hristos. Tot la fel se prezentau lucrurile și cu marele preot, cu predeaua, masa punerii înainte, tamiia, mielul, țapul, jertfa de mâncare și multe alte lucruri și servicii din sanctuar și din serviciile din el. Locul Sfint și cel Prea Sfint își aveau și ele importanța lor, cum de fapt își avea și curtea, altarul, capacul ispășirii, etc. Aproape toate aveau simbolistica lor bine definită, începând de la veșmintele preotului și până la cenușa folosită spre a fi stropită peste ceea ce era necurat. Și totuși, toate acestea pu-se la un loc nu au constituit un tip perfect, și multe dintre ele n-au făcut decât să reflecte în mod nedesăvârșit originalul.

Am arătat mai înainte că Aaron nu numai că reprezenta poporul, ci în mod practic se identifica cu el. Ceea ce făcea el... au făcut ei. Ceea ce au făcut ei... a făcut și el. Să subliniem încă o dată acest lucru.

Marele preot „simboliza întreg poporul. Toți iudeii erau considerați ca fiind reprezentați în persoana lui. În el, „tot ceea ce aparținea preoției se întîlnia și constituia apogeul. Cînd el păcătua, păcătua și poporul.

Adam a fost reprezentantul omului. Prin el, „păcatul a intrat în lume”. „Prin neascultarea sa, mulți au ajuns păcătoși. Și de asemenea, prin vina, prin păcatul unui singur om, moartea a luat în stăpînire toți oamenii, și prin greșeala unui singur om, cei mulți au fost loviți de moarte”. Rom. 5,12.19.17.15

Domnul a fost de asemenea reprezentantul omului. El a fost al doilea om și ultimul Adam. „Omul dintîi este din pămînt, pămîntesc; omul al doilea este din cer”. 1. Cor. 15, 47. Acest al doilea om, „Domnul cerului”, a refăcut tot ceea ce primul om stricase prin păcatul său. Prin neascultarea primului om, „cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea celui de al doilea om, „mulți vor fi făcuți neprihăniți”. Romani 5,19. Prin păcatul primului om, „a venit osînda, care a lovit pe toți oamenii”, prin neprihănirea celui de al doilea om, „a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă

viață” (vers. 18). Tot astfel, „după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos”. 1 Cor. 15, 22.

Marele preot era un tip al Domnului Hristos și un reprezentant al națiunii. Ca reprezentant al națiunii el se identifica cu păcatele lor, și era deci vrednic de moarte. Ca tip însă al Domnului Hristos, el era mijlocitorul și mîntuitorul lor. Și într-un caz și în altul, el trata cu Dumnezeu în favoarea poporului. În acest sens el era... poporul. Dacă Dumnezeu îl respingea, în el, Dumnezeu respingea poporul. Pentru acest motiv poporul era foarte interesat să audă clopoțeii de la veșmint în Ziua Ispășirii. Cînd, în cele din urmă ispășirea era adusă la îndeplinire și împăcarea realizată, sunetul clopoțeilor de la veșmintul marelui preot era semnul că Dumnezeu a acceptat lucrarea făcută. Pășind afară, în timp ce sunetul clopoțeilor se auzea tot mai clar de către toți, bucuria și mulțumirea lor culminau. Dumnezeu îi primise încă o dată în persoana marelui preot.

Cînd marele preot intra în Sfînta Sfîntelor în Ziua de Ispășire, el intra acolo ca reprezentant al poporului. În el și prin el, Israel apărea înaintea Domnului, pentru a da socoteală de păcatele săvîrșite în cursul anului. Raportul acestor păcate apărea — în simbol — în singele de la altarul arderilor de tot și, din Locul Sfint. Odată cu Ziua Ispășirii, sosea și ziua judecării, cînd toate păcatele trebuiau să vină, să fie aduse înaintea lui Dumnezeu. Marele preot apărea în prezența lui Dumnezeu, deși norul de tamiie îl ascundea și-l acoperea. Pentru prima dată în acel an, păcatul era adus înaintea lui Dumnezeu în Locul prea Sfint. Marele preot stropea singele vițelului „pe partea dinainte a capacului ispășirii spre răsărit; să stropescă din singe de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii”. Lev. 16, 14. 11. El era curat. Indiferent de păcatul cu care se identificase, indiferent de păcatele pentru care era răspunzător, în simbol, toate acestea erau transferate asupra sanctuarului. Și el se curăța, dar nu și sanctuarul. El se împovăra cu păcatele ce erau transferate asupra sa, împreună cu vinovăția lor.

Discutînd despre jertfele pentru păcat, am subliniat atunci simbolul așezării mîinii pe capul victimei, prin care era transferat păcatul, de la făptuitor la victimă. În fiecare caz, victima murea avînd asupra capului ei vinovăția păcătoșului, ea plătînd cu viața păcatul sau păcatele acestuia. În felul acesta, Domnul Hristos a luat păcatele noastre asupra Sa și a fost făcut păcat. Făcîndu-Se păcat, El trebuia să moară pentru că plata păcatului este moartea.

Totuși, Domnul Hristos n-a murit numai pentru păcat, ci și pentru păcătoși. Cînd El a murit pentru păcat, a murit pentru faptul că S-a

identificat cu noi și a luat păcatele noastre asupra Sa, El a murit pentru păcat, pentru că păcatele noastre au fost puse asupra Lui și, în consecință, El trebuia să sufere pedeapsa pentru ele. Murind în acest fel pentru păcătoși, a satisfăcut cerințele Legii lui Dumnezeu.

Domnul Hristos n-a murit numai ca un înlocuitor, în locul păcătosului, ci ca Unul ce nu avea păcat. Luind păcatele noastre asupra Lui — El trebuia să moară; Legea cerea acest lucru. Dar El personal nu avea păcat. Domnul Hristos nu păcătuisese vreodată. El era fără păcat; și cu toate acestea El a murit. Și moartea Celui Nevinovat este o parte bine definită din planul lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Moartea Sa ca păcătos a satisfăcut cerințele Legii călitate. Moartea Sa ca Cel fără vina păcatului aduce răscumpărarea, eliberează pe păcătos de plata păcatului, de moartea cea veșnică.

După ce marele preot aducea vițelul ca jertfă și stropea singele său asupra capacului ispășirii și înaintea capacului ispășirii, el trebuia să „junghie țapul adus ca jertfă de ispășire pentru popor, și să-i ducă singele dincolo de perdeaua dinlăuntru. Cu singele acesta să facă întocmai cum a făcut cu singele vițelului, să stropească cu el spre capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii. Astfel să facă ispășirea pentru sfântul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuțit ei. Să facă la fel

pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor“. Lev. 16, 15—16.

Deși am subliniat mai înainte, este bine să reamintim și aici faptul că singele vițelului și acela al țapului realizau două lucruri diferite. Primul (al vițelului) făcea ispășire pentru Aaron și casa lui. Al doilea, făcea ispășire pentru popor și pentru sanctuar (vers. 11, 15—16). Nu se spune nimic despre singele vițelului, cum că el ar fi făcut ispășire sau ar fi slujit la curățirea sanctuarului, dar acest lucru este arătat în mod categoric ca fiind săvârșit de către singele țapului (v. 15. 16.). Aceasta pentru următoarele motive:

În toate cazurile, în care se făcea ispășire pentru o persoană, cu o singură excepție, ispășirea se înfăptuia cu ajutorul singelui și indica transferarea păcatelor asupra sanctuarului. Păcătosul transfera păcatele sale asupra victimei, care era sacrificată, iar din singele ei se lua și se stropea altarul arderii de tot, sau Locul Sfânt din sanctuar. Singele — datorită faptului că păcătosul își mărturisise vina pe capul victimei — putea fi numit singe încercat de păcate, care, în simbol, necurățea locul ce era stropit cu el. În acest fel, sanctuarul ajungea necurat.

Cind marele preot în Ziua Ispășirii venea afară după ce stropea din singele vițelului, era curat; indiferent de păcatele pe care le purtase și pentru care fusese răspunzător. Acestea fuseseră mărturisite și

transferate asupra sanctuarului. Cind ieșea din Sfânta Sfințelor, sau Locul prea Sfânt, el era curățit, liber, sfânt, un simbol al Domnului Hristos, Cel fără păcat. El își mărturisise păcatele și primise iertare și nu mai avea ce să mărturisească. Țapul ce căzuse la sorț pentru Domnul și al cărui singe urma să-l stropească, simboliza, de asemenea, pe Cel fără păcat. În toate jertfele aduse în timpul anului, era înfățișată moartea Domnului Hristos ca purtător de păcate. În țapul din Ziua de Ispășire, El era prefigurată ca fiind Cel ales de Dumnezeu, fără păcat și deci nemințit de el.

Să reamintim acest lucru: În țapul adus ca jertfă în Ziua de Ispășire, noi avem o referire simbolică la moartea Domnului Hristos, la jertfirea

Celui „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri“. Evr. 7, 26. Singele acestui țap avea menirea — simbolică — de a curăți de păcat. El făcea posibilă curățirea sanctuarului. Serviciul din Sanctuarul pămîntesc era un simbol al lucrării ce se făcea în sanctuarul de sus, unde se păstrează un raport fidel al păcatelor comise și mărturisite. Cind venea Ziua Ispășirii, se presupunea că tot Israelul avea păcatele mărturisite, evidența lor fiind realizată prin singele ce era adus și stropit asupra sanctuarului. Pentru ca lucrarea să fie completă, era necesar ca acest raport al păcatelor cu care sanctuarul se încărcase în tot cursul anului să fie șters, luat de deasupra sfântului locaș, iar sanctuarul să fie curățit de singele încărcat de păcatele mărturisitorilor, aduse și transferate asupra lui. Mai înainte ca această curățire deosebită să aibă loc, marele preot intra în Sfânta Sfințelor cu singele vițelului și făcea ispășire pentru el și pentru casa sa. Aducind la îndeplinire acest lucru, se începea lucrarea de curățire a sanctuarului. Sfânta Sfințelor era curățită cu singele țapului și apoi Sfânta. În acest fel, raportul păcatelor ce erau zi de zi transferate asupra sanctuarului era șters, se făcea curățirea. Apoi era curățit în același fel și altarul. „Să stropească pe altar cu degetul lui de șapte ori din singe, și astfel să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel“. Lev. 16, 19.

În acest fel, el isprăvea „de făcut ispășirea pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar“ (vers. 20). După ce ceremoniile Zilei de Ispășire erau aduse la îndeplinire, totul era curat, totul era în armonie, totul era ispășit, curățit de păcat.

Exeget

J sus a fost nu numai Învățătorul venit de sus, ci și Supremul Rugător. După ce au ascultat cu atenție una din rugăciunile Sale stăruitoare, unul din ucenicii Săi, în numele întregii grupe, l-a zis: „Doamne, învățane să ne rugăm”. Luca 11, 1.

Ce anume a inspirat această cerere? Fără îndoială, ucenicii au ziseră pe Isus rugându-Se de multe ori. Dar când L-au auzit făcând ocazia aceasta, s-au convins că: „Nicio dată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta”, și că la El, rugăciunea își găsește exprimarea ei desăvârșită. Ei știau că există o legătură bine

pentru ce să se roage, decât Isus, Marele Rugător?

Dorința de rugăciune.

Cei care au excelat în vreo direcție a ocupației lor, au inspirat totdeauna pe ceilalți să caute să găsească secretul succesului lor. Un student silitor, trezește în noi dorința de a cunoaște cum să învățăm: un maestru al muzicii, ne face să dorim a cunoaște arta muzicii, și un pictor celebru ne umple de ambiția de a cunoaște cum să minuiim cu îndeminare pensula. Ucenicii lui Isus au recunoscut faptul că El întrecea pe toți, ceilalți învățatori, și ei erau

dar cum trebuie să vă rugați”. „Iată dar”, se referă la ceea ce spusese mai înainte cu privire la rugăciune. Ea ne arată că rugăciunea model, sau rugăciunea exemplu, era în contrast cu repetările zadarnice ale păgînilor, și cu rugăciunile lungi și ipocrite ale fariseilor. Isus nu a poruncit urmașilor Săi să repete cuvînt cu cuvînt, ci mai curînd „cum trebuie să vă rugați”. Aceasta ne arată cu claritate că El a intenționat să ne-o dea numai ca un model, un exemplu, ca să ne călăuzească în cererile noastre către Dumnezeu, și nu ca o formă stereotipă, rigidă, o repetare lipsită de sens și o înșiruire de cuvinte și de fraze. Ea avea de scop să ne ferească chiar de primejdia de care ne-a avertizat Isus, de a rosti repetări zadarnice, care strică scopul unei adevărate rugăciuni. Forme de rugăciuni erau obișnuite la iudei, pentru că fiecare rabin mare compunea una pentru ucenicii săi. Cerearea: „Doamne, învățane să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii săi”, ne arată că și Ioan Botezătorul dăduse urmașilor săi o formă de rugăciune, care, pare-se, că pentru un scop bun, nu ne-a fost păstrată.

Rugăciunea desăvârșită

Rugăciunea model a Domnului Hristos conține șapte cereri distincte. Și așa după cum știm, șapte este numărul biblic ce simbolizează plinătate și desăvârșire. Ea este o rugăciune desăvârșită, pentru că cererile ei cuprind toate nevoile omenirii, din orice secol și din orice loc. Nimic esențial nu este omis, după cum am putea spune că nu conține nici o repetare, sau ar avea ceva de prisos. Un scriitor a spus că ea „se potrivește secolului al douăzecilea, tot așa de bine cum s-a potrivit și primului secol. Nu există nici un cuvînt în ea care să nu se potrivească pentru orice țară, sau pentru orice vreme. Ea este prețuită deopotrivă de către creștinii, care se deosebesc în multe privințe. Ea pare că este tot atât de binevenită în cea mai îndepărtată ășezare din lume, ca și în celebrele catedrale ale lumii, cum ar fi Biserica Sfîntul Pavel în Londra, sau Sfîntul Petru din Roma. Ea poate fi silabisită de un copilăș, dar uimește și pe cel mai savant om, cu profunzimea ei. Ce am putea să dorim a cere, ce lipsuri ar putea exista în viața noastră omenească, pe care ea să nu le poată exprima? În adevăr cu cît cugetăm mai mult asupra ei și-i folosim cuvintele, cu atît ne crește încrederea în Acela care le-a rostît”. (A. C. Deane — „Tatăl Nostru”/157).

Despre Rugăciunea Domnească, un alt scriitor spune pe drept cuvînt: „Ea este frumoasă și simetrică, întocmai ca cea mai reușită lucrare de artă. Cuvintele sînt simple și neîmpodobite și totuși maiestose; și sînt atît de clare și potrivite, încît, odată fixate în memorie, nici o altă

Învățane . . .

să ne rugăm!

„Doamne învățane să ne rugăm!”

Luca 11, 1

stabilită între viața Lui de rugăciune, și caracterul Său fără egal, puterea sa care făcea minuni și predicile Sale care captivau sufletele.

Într-unul din psalmii profetici despre Mesia, David spune: „Eu alerg la rugăciune”. Ps. 109, 4. Această profetie a fost îndeplinită în mod desăvârșit în viața Domnului Isus. El știa că în calitate de Sa de Fiu al omului, era în Sine fără ajutor, și că fără asistența divină. El, nu putea să facă nimic. Cînd a luat locul omului, a luat asupra Lui și slăbiciunile acestuia, avînd nevoie de ajutoare care sînt la îndemîna oricărui om. Dacă bătălia noastră cu păcatul ar fi mai grea ca a Lui, atunci El nu ar mai fi în stare să ne ajute. Cînd Isus a luat firea noastră, El Și-a asumat și riscul de a cădea sub ispită. Prin faptul că El S-a făcut părtaş de firea noastră omenească, noi nu avem nimic de purtat, pe care El să nu-l fi purtat. Altfel, nu ar fi fost necesar pentru Isus să Se roage, și nici nu ar fi putut să fie exemplul nostru în toate lucrurile.

Despre viața de rugăciune a lui Isus, John R. Mott, scria: „Dacă dealul din spatele Nazaretului ar putea să-și dezvăluie secretul, dacă lacul Galileii ar putea să spună la ce a fost martor, dacă locurile pustii din jurul Ierusalimului ar putea să-și redea povestea, dacă muntele Măslinilor ar putea să vorbească și să ne spună ce a avut loc acolo, ele ar putea spune, mai bine și mai mult decît oricine altcineva, despre viața de rugăciune a Mintuitorului. Ele ne-ar descoperi intensitatea ei, lipsa de egoism a ei, stăruința, teama evlavioasă a ei, care le făcea să fie irezistibile!” Cine ar putea să învețe pe oameni mai bine, și cum să se roage, și

convinși că aceasta se datora vieții Lui de rugăciune. De aceea I-au cerut să-i învețe și pe ei cum să se roage. Adam Clark spune că această cerere „Doamne, învățane să ne rugăm”, este o rugăciune necesară pentru rugăciune...” Scopul rugăciunii este să unească pe om cu Dumnezeu. Dacă ea nu reușește să facă această unire, și-a greșit menirea.

De aceea o viață de rugăciune nu poate fi transferată asupra altui om, Isus a făcut singurul lucru care era cu putință: a dat ucenicilor Săi forma unui model de rugăciune. El trebuia să învețe din experiență, exact după cum un student învață prin studiere, muzicianul prin exersare iar pictorul prin pictură. Nu există o altă cale.

Pentru a fi un învățator desăvârșit al rugăciunii, sînt necesare două lucruri: Întîi o cunoaștere a caracterului și a scopurilor lui Dumnezeu, și al doilea: o cunoaștere a condițiilor și a nevoilor omului. Numai Domnul Hristos posedă această cunoaștere în mod desăvârșit, și numai El putea să învețe pe oameni cum să se apropie de Tatăl prin rugăciune. El era binecunoscut atît cu Dumnezeu, cît și cu omul. Ca Dumnezeu-Om, Isus știa care cereri sînt primite de Dumnezeu. Noi, care am moștenit o fire păcătoasă, „nu știm cum trebuie să ne rugăm”, și de aceea ar trebui să ne bucurăm pentru faptul că avem un Învățător Dumnezeu în Emanuel, Marele Mijlocitor între Dumnezeu și om.

Ca răspuns la cererea ucenicilor, Isus le-a dat rugăciunea model, cunoscută, în general ca Rugăciunea Domnească. Ea ne este redată în forma ei cea mai completă, în Evanghelia după Matei 6, 9-10. Isus a făcut o introducere la această rugăciune, cu declarația: „Iată

expresie, vreodată, nu poate să le ia locul... Rugăciunea este scurtă, așa că poate fi repede învățată, ușor amintită și adesea folosită; dar ea conține toate elementele ce aparțin vieții și evlaviei. (A. Saphir — „Rugăciunea Domenască” 38—39).

O apreciere deosebită i-a fost adusă și de către Henry W. Beacher: „Nu știu ce să admirăm mai întâi în ea — înălțimea ei spirituală, cuprinderea ei largă, scurtimea ei, simplitatea ei, sau unirea elementelor ei divine de omenească și dumnezeiească! Se poate spune că toate rugăciunile au fost cristalizate în această rugăciune. Biserica a purtat-o timp de sute de ani pe pieptul ei, ca cel mai strălucitor juvaer al devoțiunii”.

Un călător în orient își așezase tabăra în apropierea unui sat de arabi. Foarte curînd el a fost înconjurat de o mulțime fanatică și furioasă, care îl blestema ca este necredincios. Adresîndu-se conducătorului lor, călătorul îi zise: „Cum puteți spune că eu nu cred în Dumnezeu! Ascultați-vă rog, rugăciunea mea zilnică, și după aceea să judecați”. Și el a rostit în fața lor rugăciunea domnească. Arabii au ascultat cu uimire. În sfîrșit, conducătorul lor a exclamat: „Niciodată nu voi mai vorbi împotriva urmașilor unei asemenea credințe. Rugăciunea ta va fi și a mea pînă ce va sosi ceasul plecării mele. Repet-o, te rog, o, Nazarene, ca să o putem învăța, și să o scriem cu litere de aur”.

Rezumatul speranțelor omului.

Rugăciunea Domnească este nouă numai ca formă, pentru că în ea se găsește materialul condensat al tuturor rugăciunilor de mai înainte. Isus a fost prezent în Scripturile Vechiului Testament. Toate învățăturile Cuvîntului viu erau întemeiate pe Cuvîntul scris. În această rugăciune Isus nu a făcut altceva, decît a rezumat cererile patriarhilor, profeților și ale sfinților din toate veacurile trecute, ce se întindeau pînă la porțile Paradisului. El a ales cele mai strălucitoare giuvaeruri din toate cerelele trecutului și le-a așezat în rugăciunea care a culminat și a încoronat toate rugăciunile. Această rugăciune conține în esență, tot ceea ce intră de fapt în rugăciunile noastre. Ea va continua să fie sumarul, sau rezumatul speranțelor și dorințelor omului, pînă ce Paradisul va fi restaurat, și omul va putea să se închine din nou Creatorului Său față către față.

După cum Decalogul este sumarul tuturor legilor și Predica de pe Munte este toată Evanghelia în miniatură, tot așa și Rugăciunea Domnească este suma și desăvîrșirea tuturor rugăciunilor. Tot ceea ce era necesar pentru o omenire înstrăinată, este inclus în această rugăciune scurtă.

Adevărată rugăciune nu depinde de lungime, ca și cum ar fi măsurată din cuvînte, sau elocvența ei ar fi măsurată din limba ei. Dumnezeu nu are nevoie să fie

informat, ca și cum El nu ar ști; sau ca să fie convins, ca și cum El ar fi greu de înduplecat. Dar El dorește să știe că noi ne dăm seama de ceea ce vrem să cerem. La El are valoare ardoarea și sinceritatea. A ne ruga, înseamnă a veni la Dumnezeu ca la un prieten, ca să-I cerem ceea ce avem cu adevărat nevoie, bineștiind că nu le putem avea fără ajutorul Său divin. Noi vom fi ascultați nu pentru multa noastră vorbărie, și nici pentru înmulțirea expresiilor, ci din cauza sincerității scopului pentru care ne rugăm. Prin faptul că această rugăciune este scurtă, completă și simplă, ea este un model. Ea era o condamnare aspră pentru incantațiile zgomotoase și ciudate ale păgînilor, și pentru rugăciunile lungi și formale ale fătarnicilor, al căror scop în rugăciune era ca să fie văzuți și auziți de oameni. În ea, Isus arată nevoile omului care vor fi împlinite în armonie cu voia lui Dumnezeu pentru toți aceia, care, în credință, le cer de la El.

Rugăciunea domnească este împărțită în două părți. Ca și Deca-

logul cu cele două table ale lui, definind datoriile omului față de Dumnezeu, și față de semenii săi. Rugăciunea model, în prima parte a ei cuprinzînd trei cereri, e în legătură cu Dumnezeu și cu lucrurile dumnezeiești iar în a doua parte, formată din patru cereri, e în legătură cu ființele omenești și cu nevoile lor. Aceste cereri sînt într-o ordine naturală, pentru că slava lui Dumnezeu ar trebui să fie așezată totdeauna deasupra nevoilor oamenilor. Într-adevăr, numai pe această bază ni s-a dat făgăduința că, nevoile noastre vremelnice vor fi satisfăcute. Isus a zis: „Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra”. Mat. 6, 33.

Părțile rugăciunii.

În prima parte a Rugăciunii Domnești, gîndul ne este concentrat asupra obiectului închinării. Cele trei cereri dau glas dorințelor care împlinesc scopul veșnic al lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Ele au de-a face cu Numele lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu și voia lui

Dumnezeu. Ele sînt o descoperire a lui Dumnezeu în Persoana Sa, în Împărăția Sa și în supunerea cetățenilor ei față de voia Sa suverană. În aceste cereri este accentuat cuvîntul „Tată”, și pronumele „Lui”. Ele sînt: Numele Tău, Împărăția Ta, și voia Ta. Aceste cereri sînt inseparabile, pentru că Numele lui Dumnezeu trebuie să fie recunoscut și sfințit, înainte de a putea veni Împărăția Sa; și Împărăția Sa trebuie să fie întemeiată, înainte ca voia Sa să poată să se facă „pe pămînt, așa cum este și în ceruri”.

A doua parte cuprinde patru cereri care se referă la noi înșine și la nevoile noastre temporare și spirituale. În aceste cereri sînt folosite pronumele „noastre” și „noștri”. Noi avem nevoie de piine pentru corpurile noastre; avem nevoie de iertare pentru păcatele noastre; avem nevoie de călăuzire divină pentru viața noastră; și avem nevoie de izbăvire de toate relele. Noi avem nevoie de piine zilnică, de iertare zilnică, de conducere zilnică și de izbăvire zilnică. Piinea, iertarea, călăuzirea și izbăvirea sînt sumarul tuturor nevoilor noastre. Șase din cele șapte cereri din Rugăciunea Domnească, sînt pentru binecuvîntări spirituale. Numai una este în legătură cu nevoile noastre temporare. Aceasta ne arată raportul de însemnătate între nevoile noastre spirituale și fizice. Aici nu poate exista nici un fel de îndoială, din cauza făgăduinței pe care o avem, că atunci cînd nevoile noastre spirituale sînt împlinite pe deplin, binecuvîntările vieții ne vor fi adăugate.

Prima parte a acestei rugăciuni este o introducere la a doua. Cele două sînt inseparabile, pentru că propria noastră condiție spirituală este într-o deplină legătură cu atitudinea noastră față de Numele lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu și voia Lui. De aceea răspunsul la cea de a doua grupă de cereri depinde de răspunsul la prima grupă. Noi nu avem dreptul să ne adresăm lui Dumnezeu ca Tată și să cerem ca Numele Lui să fie sfințit, Împărăția Lui să vină, și voia Lui să fie împlinit în noi, pînă nu sîntem dispuși să-I îngăduim Lui să-Și împlinească voia în toate problemele vieții. Ce pază sigură împotriva egoismului este această rugăciune! Ea înalță pe Dumnezeu în sfera care I se cuvine și așează pe om în locul care îi aparține, și anume, ca un rugător umil. Pentru aceia care sînt pătrunși de o dorință profundă de a slăvi pe Dumnezeu, această rugăciune exprimă năzuințele inimii și răspunde nevoilor sufletului.

O rugăciune publică

Aceasta este mai întîi o rugăciune publică, după cum ni se arată prin deasa folosire a pronumelor „nostru și noastre”. În rugăciunea Mîntuitorului nostru, raportată în Ioan 17, Isus a folosit pro-

numele personale „Eu”, „Mă”, „Mine”, care indică o rugăciune personală. În rugăciunea publică, persoana vorbește pentru întreaga adunare. El este purtătorul de cuvânt al tuturor. Dar dorințele și nevoile personale trebuie să fie amintite în cămăruța ascunsă, când sufletul este singur cu Dumnezeu. Fără îndoială că Rugăciunea Domnească conține tot ce este esențial pentru nevoile noastre individuale, căci în definitiv, mulțimea credincioșilor este compusă din persoane și nevoile tuturor sînt nevoile fiecăruia. Această rugăciune cuprinde nevoile generale ale omenirii și de aceea, ar trebui să fie un model al tuturor rugăciunilor noastre, atît personale cît și publice.

Rugăciunea publică trebuie să trateze nevoile generale ale adunării, fără a conține un cuvînt, sau o frază în legătură cu problemele personale, sau particulare, afară de cazul cînd ni s-a cerut să ne rugăm, în mod special pentru cineva. În public, numai acele lucruri trebuie să fie cerute care sînt dorite de toți și de care au nevoie cei care le aud. Este ales numai unul ca purtător de cuvînt al celor mulți, în scopul de a evita confuzia. Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii. Înălțarea în public în același timp, a mai multor rugăciuni, trebuie să fie foarte neplăcută lui Dumnezeu. Obiceiul acesta nu-și găsește aprobarea în rugăciunea model dată de Hristos. Fără îndoială, că este potrivit ca o adunare să repete Rugăciunea Dom-

nească în unison, pentru că în cazul acesta „ea este o sigură rugăciune rostită de către „vocea mulținii”. Totuși, există primejdia permanentă, ca o asemenea repetiție să devină o simplă formă, și deci, nefolositoare.

„Noi” și „noastre” arată, de asemenea, că rugăciunea publică trebuie să fie înălțată numai în folosul celor ce sînt prezenți. Un scriitor zice: „Noi nu ar trebui să venim la casa lui Dumnezeu ca să ne rugăm pentru familiile noastre... Locul potrivit pentru a ne ruga în favoarea familiilor noastre este altarul familial. Cînd sufletele care sînt ținta rugăciunilor noastre se află în depărtări, cămăruța este locul potrivit de a mijloci la Dumnezeu pentru ei. Cînd ne găsim în casa lui Dumnezeu, trebuie să ne rugăm pentru o binecuvîntare prezentă”. Mulți care se roagă în public au obiceiul de a cutreiera cu cererile lor, lumea întregă în lung și în lat și uită aproape cu totul chiar pe cei care l-au ales pe el ca reprezentat al lor. În timp ce ni se dă îndemnul de a ne ruga unul pentru altul, amintirea greutăților și problemelor altora ar trebui să fie păstrată pentru cămăruța sau pentru adunări convocate în acest scop.

„Dă-ne nouă astăzi” mărginește cererile noastre publice la nevoile noastre prezente. În rugăciune publică, nu este timpul de a merge înapoi în trecut sau de a merge înainte în viitor. Comunitatea s-a adunat pentru o binecuvîntare pre-

zentă ca să facă față nevoilor prezente. Există o mulțime de lucruri alăt ale trecutului cît și ale viitorului, care constituie subiecte potrivite pentru rugăciune, dar nu în public. Există timp destul pentru asemenea cereri, cu ocazia devoțiunilor particulare, unde Dumnezeu este singurul care ne aude. Pe El nu-L obosesc niciodată rugăciunile lungi, particulare, cu condiția ca ele să izvorască dintr-o inimă sinceră. Insuși Isus a petrecut nopți întregi în rugăciuni tainice.

Deoarece persoana care înalță rugăciunea publică reprezintă pe cei prezenți, este necesar ca toți aceștia să poată auzi ce se spune. Scriptura folosește adesea expresia: „El și-a ridicat glasul”. Aceasta înseamnă că tonul vocii a fost, ridicat destul de sus ca să fie auzit clar și înțeles de către toți. Este foarte potrivit ca în rugăciune particulară să cădem cu fețele noastre la pămînt, sau să le acoperim cu minile noastre; dar pozițiile acestea nu sînt potrivite niciodată în rugăciunea publică. Dumnezeu poate auzi și cea mai slabă șoaptă și poate citi chiar și intențiile nerostite ale inimii, care este prea plină ca să mai poată vorbi; dar în rugăciunea publică, adunarea trebuie să audă cum aude Dumnezeu.

Rugăciunea publică dată ca model este și foarte scurtă. Dacă o rostim încet, cere mai puțin de un minut. Cele mai multe rugăciuni publice sînt cu totul prea lungi. În general, persoana care se roagă mai puțin în mod particular, înalță în public cele mai lungi și mai obositoare rugăciuni. Contrariul este, de asemenea, foarte adevărat. Toate rugăciunile publice ar trebui să fie scurte și la subiect. Nu este timpul de a ține o predică nici lui Dumnezeu și nici oamenilor, sau a cuprinde un întreg șir de subiecte care nu sînt în legătură cu nevoile ocaziei sau cu dorințele adunării. Cei care își exprimă rugăciunile publice după exemplul dumnezeiesc vor aminti toate nevoile celor prezenți doar într-un minut sau două și nu vor obosi nici ființele cerești și nici pe cele omenești.

Este un lucru vădit, chiar și pentru cel mai ocazional observator că, discipolii moderni ai lui Isus, sînt tot așa de greoi în a învăța, cum erau și cei doisprezece. Și noi avem nevoie să repetăm: „Doamne, învață-ne să ne rugăm” și după aceea să urmăm învățăturile date de Maestrul Învățător, ca să învățăm secretul rugăciunii după modelul celei mai depline și mai desăvîrșite cereri înălțată vreodată Părintelui de sus.

Din viața Bisericii

În ziua de 20 ianuarie 1981, au avut loc la București, la sediul Uniunii de Conferințe A.Z.S., lucrările Comitetului plin al Uniunii. La lucrări au luat parte:

D. Popa, președintele Uniunii; N. Popescu, secretar; N. Dumitrescu, contabil șef al Uniunii; I. Moldovan, A. Constantinescu, M. Chițu, St. Radu și C. Toma, consilieri; I. Ciucă, A. Timiș, C. Chiiorescu și G. Deac, președinți ai Conferințelor București, Cluj, Bacău și Sibiu cu sediul la Timișoara; Gh. Strîmbu, A. Delea, I. Bidiuc și A. Moldovan, secretari ai Conferințelor; D. Stoica, Gh. Resteașan, I. Mîrea și B. Păcuraru, consilieri administrativi ai Conferințelor; V. Roșca și G. Voinea, membri ai Comitetului Uniunii.

Agenda de lucru a cuprins:

— Aprobarea bugetelor Uniunii, Conferințelor și Casei de Pensii pe anul 1981;

— Decontul activității financiare a Uniunii, Conferințelor și Casei de Pensii pe anul 1980;

— Tematica și referenții Conferințelor de Orientare pentru anul 1981;

— Probleme de personal.

Fiind prima întîlnire a Comitetului plin al Uniunii din noul an, 1981, cei prezenți au mulțumit lui Dumnezeu pentru ocrotirea și binecuvîntările Sale, implorînd sprijinul și călăuzirea Sa pentru timpul și lucrările la care au fost chemați.

Comitetul plin al Uniunii a subliniat faptul că Biserica A.Z.S. din Republica Socialistă România își desfășoară viața și activitatea ei în deplină libertate și în conformitate cu rînduiele doctrinei și organizatorice ale Bisericii noastre.

Analizînd activitatea bisericii pe anul 1980, Conducerea Culturii aduce mulțumiri lui Dumnezeu și frățietății advenite pentru credincioșia ei, pentru modul în care întreaga biserică, membri și pastori, au înțeles să slujească lui Dumnezeu, Bisericii și aproapelui, rostind împreună cu psalmistul:

„Lăudați pe Domnul, toate neamurile,

lăudați-L toate popoarele!

Căci mare este bunătatea Lui față de noi,

și credincioșia Lui ține în veci.

Lăudați pe Domnul.”

Ps. 117

H. Arteniian

Izvoarele de inspirație ale pastorului

La sfârșitul prezentării unei solii puternice, un pastor a fost întrebat: „Cât timp ai folosit în pregătirea predicii de azi dimineață?” Răspunsul a fost scurt: „Patruzeci de ani!” Citeodată predica intruchipează însăși viața, din care a și fost inspirată. Unii pastori își pregătesc predicile; alții se pregătesc pe ei înșiși. Pregătirea intelectuală, fizică și spirituală pentru predicare necesită viața unui om și pregătirea „omului însuși”. Studiul și meditația, cu rugăciune serioasă, iată partea cea importantă a aceluia care se pregătește pentru predicare.

Nimeni nu se poate încumeta să predice dacă nu are ceva important de spus. El trebuie să aibă o solie, și această solie, să vină de la Dumnezeu. Inspirația de la Dumnezeu nu vine numai pe calea directă din cer, în inima slujitorului Sau, ci și pe calea unei solii scrise. Mărturia scrisă este întotdeauna mai sigură decât cea orală căci Dumnezeu Și-a descoperit adevărul și voința Sa și în formă scrisă, în Sfintele Scripturi sau Biblie. De aceea, ca să cunoaștem voia lui Dumnezeu față de lumea întreagă și să fim în stare să proclamăm voința Sa oamenilor, este necesar să cunoaștem în profunzime voia Sa exprimată în Biblie. De aceea primul nostru izvor de inspirație trebuie să fie Biblia. Citirea ei, ca obișnuință specială, de la începutul și până la sfârșitul ei, mereu și mereu, trebuie să fie o parte importantă în pregătirea noastră teologică, pentru că ne păstrează proaspăt în minte planul general al adevărului descoperit. Cum ar putea înțelege cineva vestea cea bună a Noului Testament dacă nu clădește pe temelii pusă în cărțile lui Moise și ale Profeților și în serviciul templului Vechiului Testament? Cred că pastorul trebuie să aibă Biblia totdeauna cu el ca să fie în stare „să citească din ea în toate zilele vieții sale”. Citirea ei de la primul capitol al Genezei și până la ultimul capitol al Apocalipsei, îl va ajuta să aibă o vedere generală asupra Bibliei, asemănătoare priveliștei că-

pătăă asupra teritoriului țării, văzut din avion. George Miller — marele filantrop englez, o citea de patru ori pe an și aceasta în tot timpul celor patruzeci de ani ai vieții sale de activitate.

Am citit experiența unui pastor care începând cu prima zi a lunii ianuarie, a fiecărui an, lăsa la o parte orice fel de lectură și citea Biblia; și nu o părăsea până când nu o citea de la începutul și până la sfârșitul ei. Și astfel, cite o oră și jumătate în fiecare zi, o termina până la sfârșitul lunii. El spunea că această metodă îi mărea extraordinar capacitatea spiritului său și-i aducea o mare binecuvântare în lucrarea sa de predicare. Se simțea așa de plin de conținutul Bibliei încât putea parcurge anul întreg cu puterea acestei inspirații. Desigur, și după 31 Ianuarie citea cite o parte din Biblie în fiecare zi, dar citirea masivă de la început constituia baza lecturii sale.

Să citim Biblia cum n-am mai citit-o până acum și vom descoperi noi căi prin care Dumnezeu ne vorbește prin Cuvîntul Său, căi care ne vor surprinde. Se află în ea pagini minunate care așteaptă să fie explorate. Biblia rămâne pentru pastori cea mai bună dintre toate cărțile, pentru că este Cartea care vine de la Dumnezeu. Este cea mai bună din cauza Aceluia pe care ea ni-L descoperă, pe Isus Hristos, începutul și sfârșitul, Alfa și Omega, rezumatul și esența Sfintelor Scripturi. Biblia este Cartea cea mai bună pentru ceea ce face ea pentru noi. Ea schimbă viața, aduce salvarea noastră, ne oferă mîntuirea prin Domnul Isus Hristos și calea spre Dumnezeu. Ne oferă iertare pentru trecut, putere pentru prezent și slava Cerului pentru viitor.

În lectura ei, un pastor neoprotestant s-a oprit asupra unor lucruri pe care nu le-a înțeles și în mintea lui s-a dezlănțuit o așa bătălie de idei contradictorii care l-au făcut să piardă nota autoritară în predicarea sa și care constituie caracteristica de seamă a pastorului. În luptă cu îndoielile, și-a întrerupt activitatea, s-a retras într-un loc singuratic, și iată

cum declară el însuși sfârșitul acesteiperate lupte intelectuale: „Disperat, în final, mi-am predat voința viului Dumnezeu desco-

„Să scrie pentru el, într-o carte, o copie a acestei legi... S-o aibă cu el și s-o citească în toate zilele vieții lui...”

Deut. 17, 19 - 20

perit în Sfintele Scripturi. Am ingenunchiat înaintea Bibliei deschise și am spus: „Doamne, unele din cuvintele acestei cărți nu le înțeleg. Dar Tu ai spus: „Dreptul va trăi prin credință”. Tot ce am primit de la Tine am obținut prin credință. Aici și acum, accept Biblia prin credință ca fiind Cuvîntul Tău. Îți primesc în întregime, fără rezerve. Acolo unde mă voi întîlni cu lucruri pe care nu le înțeleg, îmi voi stăpîni judecata până voi primi de la Tine mai multă lumină. Dacă lucrul acesta este în planul Tău dă-mi autoritatea de a proclama Cuvîntul Tău și prin această autoritate convinge-mă de păcat și ajută-mă să readuc pe păcătoși la Mîntuitorul.”

Domnul Isus Hristos a predicat Sfintele Scripturi. El a întîmpinat toate problemele cele mari care tulbură mintea omenească cu „Stă scris” și „Cum citești în ea?”. „Cu fiecare ocazie cînd interesul era trezit la un prieten sau străin, El le prezenta Cuvîntul. Cu putere și ciaritate, El proclama solia Evangheliei. Cuvintele Sale răspundeau un potep de lumină asupra învățăturilor Patriarhilor și Profeților și Scripturile apăreau înaintea oamenilor ca o nouă descoperire. Niciodată mai înainte ascultătorii Săi n-au pătruns în adîncimea înțelesului Cuvîntului

lui Dumnezeu ca cel priuit din gura Sa". (S.E./44).

Dacă pentru Prințul Vieții, Sfințele Scripturi constituiau, studiul Său de căpetenie, de inspirație și propovăduire, și dacă Sabat după Sabat, când intra în Sinagogă, Se scula să citească din cărțile proorocilor; și dacă sfatul Său către noi este: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine" (Ioan 5, 39); de ce n-ar deveni atunci și pentru noi pastorii, Biblia de o supremă importanță? Tot harul, toate binecuvântările vor fi revărsate prin mijlocirea acestui canal divin.

Este de recomandat în special pastorilor mai tineri nu numai ca Biblia să le fie lectura de predicție ci să și memoreze, nu numai texte mai importante dar chiar porțiuni mari din Cartea cea sfântă. Porunciile, Fericițiile, Psalmii 8, 19, 23, 37, 91, 103; Isaia 53, Ioan cap. 1 și 14; 1 Cor. cap. 13; și Apocalipsa cap. 21 și 22 sînt pasaje minunate pentru memorizat.

Mulți dintre pastorii vremurilor trecute, unii dintre primii părinți ai bisericii cunoșteau Scripturile pe de rost. Despre primii pastori puritani și unii pastori din Mișcarea Adventă, se spune că erau mari memoratori ai Sfințelor Scripturi. În epitaful unuia dintre ei, Dr. John Catton, se spune: „A fost o Biblie vie, pe care o respira; o piatră pe care erau săpate ambele Legăminte. Evanghelia și Legea își aveau coloanele lor în inima sa. Capul său era un index al volumului sfânt; numele său un titlu de pagină și viața lui un comentariu la text. Dar ce monument de slavă va deveni când, într-o nouă ediție, va fi chemat la viață. Fără erată și prezent în veșnicile nesfârșite".

Nu este un epitaf care inspiră și care ne provoacă la noi dimensiuni? Viața unui pastor un comentariu viu al Sfințelor Scripturi! Un pastor care nu trebuie să fie altceva decît o Biblie vie!

Sfintele Scripturi oferă patru nume aceluia care contribuie la mîntuirea altora; „sfinți", pentru cucernicia lor; „credincioși", pentru credința lor; „discipoli", pentru cunoștințele lor și „frați", pentru iubirea lor.

Spiritul Profetic adaugă: „Pastorii ar trebui să dedice timp pentru lectură, pentru studiu, meditație și rugăciune. Ei ar trebui să-și umple mîntea cu cunoștințe folositoare, încredințînd memoriei pasaje din Sfințele Scripturi, urmînd împlinirea profețiilor și învățînd lecțiile pe care Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi. Luați todeauna o carte cu voi din care să citiți în timpul călătoriei în mașină sau în timpul staționărilor. Folosiți fiecare clipă pentru a face ceva potrivit. În felul acesta o ușă va fi închisă împotriva multor ispite". (4 M/112).

Cînd este timpul cel mai potrivit studiului și cît timp să folosim

zilnic pentru pregătirea noastră? Orele de dimineață sînt pentru studiu. Trebuie să folosim timp suficient pentru studiu, pentru lectură, timp pentru mîmorarea textelor și părților importante ale Bibliei și timp pentru lectura altor cărți, mîmorarea unor poezii etc. Așa cum ne facem timp pentru micul dejun, masa de prînz și cea de seară; așa cum ne rezervăm timp pentru toate lucrările noastre, și apoi pentru odihna somnului, tot așa trebuie să rezervăm timp suficient și pentru studiu. În una din scrierile care se ocupă cu „secretul puterii amvonului", găsim următorul sfat:

„Pentru un pastor, ca să lucreze șapte zile pe săptămînă, presupune un păcat. Nici un pastor nu poate rezista prea mult unui asemenea regim de lucru. Ași cloșca cu pui se întoarce acasă seara pentru odihnă. Pastorul are nevoie să se odihnească, dar insist asupra studiului rezervîndu-i-se timpul de dimineață. Nici un pastor nu se poate califica pe sine cu mai puțin de patru ore de studiu pe zi. Acela care studiază, în medie, patru ore pe zi poate fi socotit un om în plină dezvoltare. Efectele vor fi cumulative... Folosește cele patru ore prețioase ale fiecărei dimineți în studiul Bibliei „al comentariilor și al dicționarelor biblice. Lucrează în aceste patru ore la predicțiile pe care le ai în prezentare. Cum trebuie să lucrezi în acest timp? Așa cum lucrează agricultorul pe ogor, muncitorul în fabrică și vinzătorul în magazin. Privește-i cu atenție pe cei care lucrează cu plan și sîrg și fă și tu la fel".

Să folosești chiar așa mult timp pentru studiu, în fiecare zi, în fiecare dimineață pentru pregătirea ta în „suprema lucrare de pastorație", cînd atîtea alte lucrări te așteaptă în cursul unei zile? Dar familia și problemele ei, copiii care năvălesc cu gălăgia și bucuria lor în camera ta de studiu? Dar telefonul, musafirii, chemările neprevăzute? Aici soția cea bună a pastorului va interveni; și cine poate fi un pastor bun fără o soție excelentă? În timpul studiului său îl va ajuta să nu fie, pe cît posibil, deranjat iar copiii să înțeleagă importanța „orelor sfinte pe care tata le petrece singur în convorbire cu Dumnezeu". Un pastor trebuie să se roage și să studieze în cercul familiei sale, cu copiii săi, cu soția sa, dimineața și seara și probabil și în alte ocazii; dar el trebuie să fie lăsat să studieze, să mediteze și să se roage singur.

Pastorul, ca slujitor al Evangheliei, care are ținta să ajungă la „starea de om mare" nu trebuie să fie găsit niciodată fără o carte cu sine. Se poate citi foarte mult și cu rezultate, în momente potrivite; în multe pauze ale zilei, așteptînd un tramvai, un autobuz, întîrzierea unui credincios la întîlnirea dată, așteptarea trenului în gară, etc. Toate aceste ocazii vor aduce un câștig corespunzător. Vom

fi plăcut surprinși de cît vom realiza, lună după lună, prin folosirea timpilor morți ai fiecărei zile. Un pastor, simțînd nevoia de a desăvîrși cunoștințele sale de limba franceză, dar lipsindu-i timpul necesar studiului, și-a făcut următorul program; în drumul său de la serviciu acasă, în fiecare zi, memoriza în tramvai douăzeci și cinci de cuvinte și citeva reguli de gramatică. După spusele sale, după un an de zile putea să țină lecturi biblice ușoare în limba franceză. Un profesor sfătuia pe studentii săi să conspiceze patru volume pe săptămînă concomitent cu îndeplinirea obligațiilor de învățămînt zilnic. Un cititor greoi poate deveni un cititor iute prin multă lectură și învățarea unor reguli simple de asimilare a celor citite. Se poate spune că numai printr-o lectură bună se dezvoltă arta de a citi bine, frumos, corect dar și repede.

Pastorul va fi selectiv în lectura sa. În primul rînd, așa cum s-a subliniat mai sus, lectura de căpetenie a pastorului va fi Biblia, incluzînd cunoașterea tuturor traducerilor în limba maternă și pentru compararea unor texte mai dificile să aibă la dispoziție și citeva versiuni în limbile învățate în Seminar.

Urmează în ordinea normală scrierile Spiritului Profetic, în traducere sau original. Unui pastor i se cere să recitească periodic scrierile inspirate ale Spiritului Profetic. Pe măsură ce unele dintre cărți sînt recitate și subliniate, devin familiare și recitîtur lor nu mai constituie o problemă, putîndu-se face repede și să se rețină cu ușurință sfaturile și scîlpirile de înțelepciune cerească. Unui din pastorii noștri mi-a afirmat că în unul din concediile sale a conspiciat șapte din volumele Spiritului Profetic. Într-un alt concediu a citit seria celor cinci volume de la Patriarhi și Profeți la Tragedia Veacurilor.

Dar la lectura și studiul Bibliei și al Spiritului Profetic, un număr de cărți ar trebui să fie incluse în programul de lectură anual al pastorului. Ele îi vor păstra mîntea trează și cercetătoare; îi vor aduce sugestii și idei noi pentru o mai eficientă activitate pastorală. Ne referim la cărțile de istorie laică și bisericească, biografii, arheologie biblică, etc.

Pentru relaxarea sa și pentru a fi la curent cu evenimentele fiecărei zile pastorul va citi ziarul, o revistă săptămînală sau lunară, dar lucrul acesta să se facă selectiv și eficient. În programul său zilnic, atît de încărcat, nu trebuie să se rezume doar la lectură, chiar dacă aceasta este de bună calitate. Trebuie să aleagă pe cele foarte bune din cele bune. Timpul trebuie să fie privit ca foarte prețios. El nu trebuie să fie consumat cu lucruri de mică importanță atîta vreme cît lucruri de mare valoare și urgente cer atenția și participarea sa. Momentele de obicei risipite de unii

și judicios folosite de alții fac diferența între un pastor și altul, între succesele unuia și lipsurile celuilalt.

Să citim toate cărțile? Cineva a intrat într-o bibliotecă națională și a întrebat pe bibliotecar: „În cât timp aş putea citi toate cărțile bibliotecii?” Bibliotecarul se uită lung la persoana interesată și arătându-i un pavilion care pornea din rotunda principală a bibliotecii îi spuse: „Numai citirea cărților din secția aceasta vă cere optzeci de ani de lectură, în fiecare zi”.

Dacă nu putem citi „toate cărțile”, sfatul este să dispunem noi înșine de o bibliotecă corespunzătoare nevoilor noastre. Sfatul este: „Organizează-ți biblioteca în jurul Bibliei, adică toate versiunile posibile ale Bibliei, un bun comentariu, un dicționar biblic, un atlas biblic, o concordantă, cărțile editate de cult, colecțiile revistelor editate de cult, cărți valoroase editate de alte culte din țara noastră, cărți din literatura țării și din literatura universală”.

Pastorul trebuie „să caute... în Cartea Domnului și să citească (Isaia 34, 16). El trebuie să fie în stare să citească și să interpreteze (Dan. 5, 7); trebuie „să citească în Scripturi” așa cum a vorbit Isus în ele (Matei 21, 42); trebuie să fie în stare să citească Scripturile cu competență în fața Comunității și asemenea Domnului să se ridice și să citească (Luca 4, 16); trebuie să fie „atent la citire” (1 Tim. 4, 15).

Și astfel, în calitatea noastră de pastori, izvoarele noastre de inspirație sînt; să studiem pe oameni, cărțile, natura cu minunatele ei tablouri nemuritoare și propriile noastre inimi; dar mai important decît toate cele enumerate este Cartea cărților, Biblia, Cartea lui Dumnezeu. Dar dacă n-o studiem cu rugăciune nu vom căpăta viziunea de care avem nevoie și pe care vrea să ne-o aducă Duhul Sfînt. De aceea fiecare dintre noi să se retragă în cămăruța sa și acolo să prindă, cu mina credinței, mina puterii Celui Atotputernic. Rugăciunea, studiul, contactul personal cu oamenii, marele tablou al creațiunii, toate sînt rechințele predicii. Isus cunoștea Cuvîntul lui Dumnezeu. El însuși era Cuvîntul. El folosea multe ore, chiar nopți întregi în rugăciune și comuniune cu Tatăl Său Cereșc. Se „amesteca” cu poporul, mergea „împreună cu poporul”, înainte spre cruce și spre slava care trebuia să urmeze. Ca slujitori ai lui Isus să facem ce a făcut El, să urmăm exact drumul parcurs de El, să ne inspirăm din viața și preocupările Sale, să facem lucrarea pe care a făcut-o El și vom avea parte și de răsplătirea promisă de El celor credincioși; „veți ședea cu Mine pe scaunul Meu de domnie”. Aceasta va face El pentru conlucrătorii Săi. Ești și tu unul dintre aceștia?

C. Alexe

Sfîrșit de cale

„Căci Eu sînt Domnul, Dumnezeu tău care te iau de mina dreaptă, și-ți zic: „Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!” Is. 41,13-

Chiar dacă funia de argint a vieții omenești se rupe, dacă vasul de aur al sufletului se sfărîmă și dacă se sparge găleata care a îndestulat ființa cu binecuvîntare de la nesecatul izvor cereșc, pentru ca țărîna să se întoarcă în pămînt cum a fost la început, împotriva legilor naturii și a certitudinii vieții noastre pasagere, copiii lui Dumnezeu au neclintit ochii pironiți spre răsplătire și spre asigurarea divină: „Nu te teme de nimic!”

Încă o funie de argint care se rupe și un vas de aur sfărîmat, acela al pastorului—pensionar Popa Gheorghe din Sibiu, care în vîrstă de 74 ani, la 9 decembrie 1980 a încetat să mai existe. Născut în Ploiești la 22 mai 1906 a fost încă de tînră atras de nădejdea întregitei solii îngerești, pentru ca apoi toate căutările sale să-l ducă la pregătirea pe care a făcut-o în Seminarul Cultului din Diciosînmartin și Brașov.

Cu împlinirile calificării sale pentru a servi cauza Evangheliei, este angajat în anul 1933, activînd apoi în diferite funcții și localități: București, Caracal, Tg. Jiu și Tîrnăveni. Deși imperfect, vasul ființei sale handicapat de unele scăderi, a biruit în final iubind pe Dumnezeu și Biserica Sa.

În speranța revederii a fost depus în patul său de pulbere, pînă cînd trîmbița Celui ce vine îl va trezi pentru răsplătirea cerească. Ferice va fi atunci, de morții care astăzi mor în Domnul!

Comitetul Uniunii

* * *

Rubrica tristeții dar și a speranței noastre menționează și de data aceasta cîteva nume prețioase obștei Bisericii advente, deși multe altele nu vor fi niciodată amintite. Nădejdea noastră rămîne „tare și neclintită”, în ce privește cei morți în Hristos.

Marinescu Floarea, soția pastorului—pensionar Marinescu Nicolae, a închis ochii în ziua de 13 mai

1980, în Com. Oituz, jud. Bacău. Ca soție de pastor a stat alături de soțul ei ajutîndu-l întotdeauna în viața și lucrarea sa. Ferice de morții care mor în Domnul căci faptele lor îi urmează!

Sbera Gavril, din comunitatea Rădăuți, în vîrstă de 87 ani, a adormit în Domnul la 15 iunie 1980. Om valoros, adevărat stilp al Bisericii, martorul și puterea începutului soliei advente în acele locuri, a purtat pînă la adînci bătrîneți răspunderea de prezbiter al comunității din care făcea parte. El a fost însoțitorul pastorului Oresciuc Gh. cînd cu patruzeci și ceva de ani în urmă, fr. Oresciuc a fost ucis de oameni răi. Sperăm să-l revedem pe Noul Pămînt conform făgăduinței Evangheliei.

Bratu Dumitru, unul din cei bătrîni, om al începuturilor soliei în comunitatea Peretu, jud. Teleorman și prezbiter cu binecuvîntare, născut în anul 1892, a adormit în Domnul cu aceeași speranță adventă. Seriozitatea lui în viața de credință, iubirea față de oameni, l-a făcut prețios în ochii tuturor din jur. Exemplul credincioșiei sale este valoros pentru toți cei ce l-au cunoscut. Fie ca învierea dreptilor să-i aducă și lui o răsplătire veșnică alături de toți cei mîntuiți.

Vasile V. Ghena din comunitatea Bujoru jud. Teleorman, a fost timp de 25 ani slujbaş și prezbiter în comunitatea din care făcea parte. S-a distins prin blîndețea sa, prin spiritul colaborării și al păcii, care l-au caracterizat. Regretat mult de toți, a fost și el așezat în patul său de pulbere în speranța revederii, la vîrstă de 77 ani.

Lederhilger Andrei, membru al Comunității Sibiu în vîrstă de 85 ani, a fost condus la locul odihnei sale temporare, la 24 sept. 1980. Bărbat credincios și de valoare a fost prezbiter în Com. Sibiu timp de 40 ani și membru în Comitetul Conferinței. S-a remarcat printr-o frumoașă, demnă și serioasă comportare și a purtat cu voioșie răspunderile încredințate lui de Biserică.

Redacția

Un adevăr totdeauna prezent

(urmare din pag. 9-a)

corpului și a sufletului nostru" D. H./16). „Planul lui Dumnezeu față de copiii Lui este ca ei să crească pînă la plinătatea staturii de bărbați și femei în Domnul Hristos" (Idem/33).

„Dintre toți oamenii din lume, reformatorii trebuie să fie cei mai neegoști, cei mai amabili, cei mai curtenitori. În viața lor trebuie să vadă toți icoana bunătății faptelor de iubire față de aproapele." (D.H. 403).

„Singura bază pentru adevărata unire este Domnul Hristos, Vița cea adevărată. În poporul lui Dumnezeu, care voințe să facă voia Lui, solia vieții sănătoase aduce totdeauna unire, iar nu dezbinare. Aceia care s-au temut să vestească această solie sînt adesea sinceri. Lor le lipsește însă cunoștința, dar în adevărata cunoștință temerea oarbă dispăre."

Dumnezeu încearcă să conducă pe poporul Său înapoi la planul Său original pas cu pas, ca pregătire pentru preschimbare. Acesta este motivul pentru care Biserica este chemată să-și cerceteze viața. „Spre a fi pregătiți pentru preschimbare, copiii lui Dumnezeu trebuie să se cunoască pe ei înșiși. Ei trebuie să fie pricepuți în ceea ce privește alcătuirea organismului lor fizic, pentru ca să fie în stare să declare împreună cu psalmistul: "Te laud Doamne că sînt o făptură așa de minunată!" (Ps. 139.14). Ei trebuie să-și țină mereu apetitul în supunere față de forul moral și intelectual. Trupul trebuie să fie supus minții și nu mintea trupului" (1. T/486-7).

„Reforma sanitară este una din ramurile marii lucrări care trebuie să pregătească un popor pentru venirea Domnului. Ea este tot atât de strîns legată de solia îngerului al treilea ca și mina de corp." (S. S.C./20-21).

„Solia îngerului al treilea este solia de reformă spirituală, în care reforma sanitară este o parte integrantă. Din cauza acestei uniri inseparabile, sîntem datorii a da o atenție mai mare instrucțiunilor cu privire la sănătate, pentru că sînt în legătură vitală cu viața noastră veșnică. Lumina dată nouă de Dumnezeu despre reforma sanitară este dată pentru mîntuirea noastră, și pentru mîntuirea lumii." (S.S.C. 146).

„Cu mulți ani în urmă, Dumnezeu a atras atenția poporului Său la reforma sanitară. Aceasta este una din marile ramuri ale lucrării de pregătire pentru venirea Fiului omului." (3T./61).

„Nouă nu ne este cu puțință să preamărim pe Dumnezeu, dacă trăim călcînd legile vieții. Inima nu se poate păstra în sfințenie față de Dumnezeu, dacă sînt tolerate în ea poftele firii. Un corp bolnav și o minte dezordonată din cauza continenței dedări la practici vătămătoare fac imposibilă sfințirea corpului și a sufletului." (D.H./40).

Deci, ca o solie pentru noi vine îndemnul: „Reforme mai mari ar trebui să se vadă între aceia care zic că așteaptă apropiata revenire a Domnului Hristos." (D.H./336).

„Moise, la vremea lui, a vorbit mult despre acest subiect, iar motivul pentru care poporul n-a intrat în Țara Făgăduită a fost că s-a lăsat să fie stăpînit în repetate rînduri de apetit. O mare parte din faptele rele ale copiilor din vremea noastră, sînt cauzate de necumpătare în mîncare și băutură. Adam și Eva au pierdut Edenul cedînd poftii (apetitului) iar noi îl vom putea recîștiga numai prin renunțarea la cerințele poftii." (1.T/150).

„Multe din prejudecățile care împiedică adevărul soliei îngerului al treilea să ajungă la inimile oamenilor pot fi îndepărtate dînd mai multă atenție reformei sanitare... Dacă Biserica noastră ar dovedi mai mult interes pentru o viață sănătoasă prin care Bunul Dumnezeu caută să o pregătească pentru venirea Sa, atunci influența ei ar fi mai mare decît este astăzi." (D.H./67). Nepăsarea și lipsa de interes cu care au fost socotite de mulți cărțile și scrierile privitoare la o viață sănătoasă, constituie o ofensă pentru Bunul Dumnezeu... Dacă este bine înțeleasă și bine folosită, lucrarea sanitară este ca o pană, care despică și deschide calea ca alte adevăruri să ajungă la inima omului." (Idem/64).

Motive pentru o viață sănătoasă

Din cele prezentate pînă aici, constatăm că prin reforma sanitară Dumnezeu dorește binele, fericirea și desăvîrșirea noastră fizică și spirituală. Ea face parte din marile transformări și reforme pe care timpurile noastre ni le impun.

Ultimele două secole, au adus în lume schimbări fără precedent. Dacă în urmă cu milenii, cămila cu cei 13 km/h, reprezenta mijlocul de transport cel mai rapid, acum circa 1500 de ani, această viteză a crescut la 32 de km/h prin desco-

perirea și utilizarea carului cu roți. În anul 1880, locomotiva cu aburi atingea 160 km/h pentru ca după o sută de ani să se depășească fantastica viteză de 29.000 km/h. Dacă principiile mecanicii universale ale lui Newton au putut supraviețui circa două secole, de la începutul secolului nostru, după descoperirea legii relativității de către Einstein, fizica se află într-o permanentă luptă pentru găsirea de soluții și explicații. În generația noastră, într-o singură generație, s-a născut aproape tot ceea ce civilizația ne oferă cu atîta îmbelșugare, de la masele plastice, la plăcerea călătoriei sau cunoașterea evenimentelor mondiale pe calea undelor radio sau t.v. Mijloacele secolului nostru reprezintă un alt reper de referință pentru realitățile prezente și viitoare.

Medicina, beneficiara directă a acestor mari descoperiri, și-a adus aportul prin rezolvarea multor probleme de sănătate publică și personală, fizică și mentală. Țara noastră, care în ultimele trei decenii și jumătate, ca urmare a transformărilor social-economice care au impus un înalt ritm de creștere a bunăstării și civilizației, potrivit principiului socialist de ridicare la rangul de politică de stat a ocrotirii sănătății, a obținut o creștere a duratei medii de viață după cum urmează: în 1932 exista o medie de viață de 42,01 ani; în 1961, o durată de 65,96 ani; în 1963 — 68,29 ani, iar în 1972 de 68,58 ani (citată de Apercek în Viața Medicină nr. 4/1977). Marele nostru savant Nicolae Iorga, sublinia că: „o cultură și o civilizație sănătoasă își trag seva și dănuirea, dintr-o biologie tot atât de sănătoasă."

Dar dincolo de aceste succese meritatorii, dincolo de efectul tonifiant și binefăcător al civilizației, este tot atât de adevărat că civilizația a adus cu sine și mutații nu numai în ce privește sănătatea, ci și modul de a gândi și acționa, o schimbare a gusturilor, preferințelor și dorințelor și din nefericire, aceasta nu întotdeauna în sensul cel bun și sănătos. Dacă s-a reușit stăpînirea cu succes a unor boli, lichidarea altora sau elaborarea metodologiei de luptă contra unora, dacă arsenalul terapiei de care dispunem astăzi în lupta contra celor mai multe boli este infinit superior anilor dinaintea revoluției științifice și tehnicii moderne, dacă asistăm la intervenții uimitoare de îndrăznețe cum ar fi transplantul de organe, etc., este tot atât de adevărat că civilizația a adus în prim plan alte probleme greu de rezolvat cum ar fi obezitatea, bolile cardiovasculare, bolile alergice, anumite forme de cancer, ateroscleroza, etc., adevărate „boli ale civilizației", rezultate din abuzul, neînțelegerea sau nerespectarea legilor biologice, sau pur și simplu din uzura progresivă a organismului.

Nu de mult, am primit d.n parte fratelui Leon Fisher o scrisoare, ce ne aducea știri referitoare la grupa credincioșilor adventiști de origine română din Australia.

În rindurile sale, fr. L. Fisher a transmis Bisericii din patrie un salut cald și plin de nostalgie al celor ce locuiesc departe de locurile natale. Se face, de asemenea apel la frățietatea română ca să-i ajute cu materiale și cărți în limba ro-

mână. Referitor la aceasta fr. L. Fisher spune în scrisoarea sa: „Solicitem aceasta pentru că avem copii și vrem să le păstrăm limba românească și să nu uite că sint români.”

Din știrile transmise înțelegem că în Australia, grupe de credincioși adventiști de origine română se găsesc la Sidney, Melbourne și Brisbane.

Ne bucură faptul că deși se găsesc departe, acești frați și surori au totuși inima și gândul lor aici unde s-au născut și au trăit părinții și străbunii lor, căutând la Biserica mamă sprijinul și căldura de care au totuși nevoie.

În fotografie, grupul de credincioși adventiști de origine română din Sidney, Australia.

D. POPA

Mai mult chiar impactul tehnicii cu mediul ambiant, mai ales după cel de al doilea război mondial, când s-a produs revoluția tehnico-științifică modernă, a dus la o adevărată deteriorare a acestuia din urmă. Efectele pe termen lung ale acestei deteriorări, fără luarea de măsuri din timp de control și remediere, pot pune sub semnul întrebării însăși existența omului în mediul său natural de viață. Desigur, nu avem spațiul necesar pentru a lua în discuție și alte efecte tot atât de distrugătoare generate de tehnica înarmărilor cu substanțe radioactive, etc.

În cartea sa „Cercui care se închide”, Barry Commoner, un savant american, la pag. 125 (ed. Politică 1980), scrie: „Majoritatea problemelor legate de poluare au apărut sau au devenit foarte grave în anii de după cel de al doilea război mondial. Un exemplu caracteristic al acestei tendințe ni-l dau fosfații, care constituie un poluant al apei de suprafață. În cele trei decenii dintre anii 1910 și 1940 cantitatea anuală de fosfați din dejecțiile canalelor orașenești s-a mărit de peste două ori, de la aproximativ 17 milioane de livre (cantitate de fosfor) la aproximativ 40 mili-

oane de livre. Ulterior, ritmul de creștere s-a accelerat rapid, astfel că în următoarele trei decenii, 1940—1970, el a crescut de peste șapte ori, ajungând la circa 300 milioane de livre pe an”. În continuare autorul arată că față de anul 1946, gradul de poluare a crescut până în 1970, pentru oxizi de azot (de la automobile) cu 650%; tetraetilplumb, provenit din benzină — 415%; mercur de la uzinele clorosodice — 2100%; pesticide sintetice (pentru perioada 1950—1967) — 270%; îngrășăminte anorganice cu azot (din care unele ajung în apele de suprafață, de unde ajung în rețeaua publică sub formă de nitrați, periculoși mai ales pentru copii) — 789%, etc. Aceste date au fost citate din Statele Unite, țară puternic industrializată unde elementul prioritar este profitul, dar chiar și în alte țări există semne de poluare îngrijorătoare. Autorul atribuie această situație mai multor factori printre care creșterea productivității, creșterea rapidă a orașelor (incidența cancerului pulmonar în orașele cu peste 1 milion de locuitori, este cu 37% mai mare decât în orașele de la 250.000 până la 1 milion), scăderii calităților nutritive ale produselor alimentare prin rafinarea industrială (scăderea conținutului vi-

taminic, al fibrelor, etc.). Poluarea mediului ambiant depășește cu mult ritmul creșterii populației deoarece în timp ce în perioada 1946—1968 populația a crescut cu 40—50%, poluarea a atins creșteri între 200 și 2000%. Nu putem intra în amănunte și nici nu putem discuta remediile propuse, care verifică de fapt autenticitatea și valoarea sfaturilor primite prin inspirația divină pe calea reformei sanitare.

Dacă la cele de mai sus mai adăugăm poluarea morală existentă în unele locuri, tendințele firești de depășire a oricărui îngrădiri, ne dăm seama că răspunsul la întrebările „ce mâncăm, ce bem, cu ce și cum ne îmbrăcăm, etc.” capătă din ce în ce mai multă importanță. În zilele noastre avem motive să ne bucurăm că asemenea probleme sînt dezbătute tot mai mult, ca o mărturie a faptului că ele reprezintă o problemă a zilelor noastre. Reforma sanitară are drept obiectiv, tocmai promovarea unei sănătăți fizice și morale de care omenirea are astăzi tot mai multă nevoie. Dar asupra acestor probleme vom mai reveni.

Dr. Ene Paulini

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România
Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația:*

București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65

Redactor :
Dumitru Popa